

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (devátého senátu)

ze dne 29. února 2016*

„Hospodářská soutěž — Kartelové dohody — Mezinárodní letecké spediční služby — Rozhodnutí konstatující porušení článku 101 SFEU — Stanovení cen — Příplatky a mechanismy stanovování cen ovlivňující konečnou cenu — Důkazy obsažené v žádosti o poskytnutí ochrany — Ochrana důvěrnosti informací sdělených mezi advokáty a klienty — Pravidla profesní etiky týkající se povinnosti loajality a zákazu dvojího zastoupení — Fiduciární povinnosti — Ovlivnění obchodu mezi členskými státy — Přičitatelnost protiprávního jednání — Volba společností — Pokuty — Přiměřenost — Závažnost protiprávního jednání — Polehčující okolnosti — Rovné zacházení — Spolupráce — Narovnání — Pokyny pro výpočet pokut z roku 2006“

Ve věci T-265/12,

Schenker Ltd, se sídlem v Felthamu (Spojené království), zastoupená F. Montagem, B. Kacholdt, F. Hoseinianem, advokáty, D. Colganem a T. Morganem, solicitors,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, původně zastoupená A. Dawesem a N. von Lingenem, poté A. Dawesem a G. Meessenem, jako zmocněnci, ve spolupráci s B. Kennellym a H. Mussou, barristers,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise C(2012) 1959 final ze dne 28. března 2012 týkajícího se řízení podle článku 101 [SFEU] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/39.462 – Spediční služby) v rozsahu, v němž se týká žalobkyně, jakož i návrh na změnu pokuty, která jí byla tímto rozhodnutím uložena,

TRIBUNÁL (devátý senát),

ve složení G. Berardis, předseda, O. Czúcz (zpravodaj) a A. Popescu, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kristensen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 24. září 2014,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu a napadené rozhodnutí

- 1 Rozhodnutím C(2012) 1959 final ze dne 28. března 2012 v řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/39.462 – Spediční služby) (dále jen „napadené rozhodnutí“) Evropská komise konstatovala, že společnosti působící v odvětví mezinárodních leteckých spedičních služeb se v období let 2002 a 2007 účastnily různých dohod a jednání ve vzájemné shodě, jež vedly ke čtyřem samostatným porušením čl. 101 odst. 1 SFEU a čl. 53 odst. 1 Dohody o Evropském hospodářském prostoru (EHP).
- 2 Žalobkyně, Schenker Ltd, vlastní společnost Deutsche Bahn AG (dále jen „DB“), jež je akciovou společností založenou podle německého práva a zcela vlastněnou Spolkovou republikou Německo. DB je zastřešující společností skupiny společností (dále jen „skupina DB“), která poskytuje služby v oblastech mobility a logistiky po celém světě. Pod značkou DB Schenker a zejména prostřednictvím skupiny společností Schenker skládající se z několika subjektů, mezi něž patří žalobkyně, poskytuje skupina DB především letecké spediční služby. [důvěrné]¹ The Brink's Company (dále jen „Brink's“) prodala společnosti DB skupinu společností řízenou společností Bax Global Inc., jejíž součástí byla zejména společnost Bax Global Ltd (UK). Společnost Bax Global (UK) poté, co převedla svůj podnik na žalobkyni, ukončila svou činnost a zanikla.
- 3 Projednávaná věc se týká pouze jednoho ze čtyř porušení uvedených v bodě 1 výše, a sice kartelové dohody týkající se nového vývozního systému (dále jen „NES“). Projednávaná věc se netýká kartelové dohody týkající se kurzové přírážky (dále jen „CAF“), kartelové dohody týkající se pokročilého systému pro soupis nákladu (dále jen „AMS“) nebo kartelové dohody týkající se přírážky za hlavní sezónu (dále jen „PSS“). V rozsahu, v němž Komise napadeným rozhodnutím sankcionovala jiné společnosti skupiny DB za jejich účast na kartelech CAF, AMS a PSS, podaly tyto společnosti samostatnou žalobu, jež je předmětem věci T-267/12.
- 4 Kartelové dohody uvedené v bodě 3 výše se týkají trhu s mezinárodními leteckými spedičními službami. Podle toho, jak Komise popsala toto odvětví v bodech 3 až 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí, spediční služby lze definovat jako organizaci přepravy zboží (což může rovněž zahrnovat takové činnosti, jako je celní odbavení, skladování nebo pozemní služby) jménem zákazníků podle jejich potřeb. Spediční služby jsou rozčleněny na tuzemské a mezinárodní spediční služby a na letecké, pozemní a námořní spediční služby (bod 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 5 Popis kartelové dohody o NES, který Komise učinila v bodech 92 až 114 odůvodnění napadeného rozhodnutí, lze shrnout takto: Systém NES je systém předběžného odbavení pro vývoz ze Spojeného království do zemí mimo EHP, který orgány Spojeného království zavedly v roce 2002. Skupina spedičních podniků se na schůzce dohodla na zavedení příplatku za prohlášení NES, na výši tohoto příplatku a na termínu jeho zavedení. Spediční podniky si pak v návaznosti na tuto schůzku vyměnili několik e-mailů, jejichž cílem bylo sledovat provádění kartelové dohody. Tyto protisoutěžní styky probíhaly od 1. října 2002 do 10. března 2003.
- 6 Diskuse týkající se kartelu AMS a kontroly jeho provádění se konaly především v rámci sdružení Freight Forward International (nazvané Freight Forward Europe před 1. lednem 2004, dále jen „sdružení FFI“).
- 7 Z bodu 72 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise zahájila šetření v návaznosti na žádost o poskytnutí ochrany podanou Deutsche Post AG (dále jen „DP“) podle oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. 2006, C 298, s. 17, dále jen

1 — Důvěrné údaje byly vynechány.

„oznámení o spolupráci z roku 2006“). DP doplnila svou žádost o poskytnutí ochrany prohlášeními a listinnými důkazy. Dopisem ze dne 24. září 2007 poskytla Komise společnosti DP podmíněnou ochranu ve vztahu k údajné kartelové dohodě mezi soukromými poskytovateli mezinárodních spedičních služeb, jejímž cílem bylo stanovení či zohlednění různých poplatků a příplatků.

- 8 Komise provedla neohlášené kontroly mezi 10. a 12. říjnem 2007.
- 9 [důvěrně] DB a její dceřiné společnosti podaly žádost o poskytnutí ochrany, nebo v případě jejímu nevyhovění žádost o snížení pokuty z důvodu shovívavosti (bod 76 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 10 Dne 5. února 2010 zaslala Komise žalobkyni oznámení námitek, na které odpověděla (body 87 a 89 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 11 Komise zorganizovala ve dnech 6. a 9. července 2010 slyšení, kterého se zúčastnila žalobkyně (bod 89 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 12 Komise s ohledem na důkazy, které měla k dispozici, v napadeném rozhodnutí konstatovala, že žalobkyně jako hospodářský nástupce podniku Bax Global (UK) je odpovědná za účast podniku Bax Global (UK) na kartelové dohodě týkající se NES.
- 13 V článku 1 odst. 1 písm. a) napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že co se týče kartelové dohody týkající se NES, žalobkyně jako hospodářský nástupce podniku Bax Global (UK) porušila článek 101 SFEU a článek 53 Dohody o EHP tím, že se od 1. října 2002 do 10. března 2003 účastnila jediného a trvajících protiprávního jednání v leteckých spedičních službách na území Spojeného království, které spočívalo ve stanovování cen a jiných obchodních podmínek. Článek 2 odst. 1 písm. a) napadeného rozhodnutí stanoví, že se za toto protiprávní jednání ukládá žalobkyni pokuta ve výši 3 673 000 eur. Žalobkyni nebyla snížena pokuta za spolupráci s Komisí.
- 14 Z bodu 856 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že výše uložené pokuty byla vypočítána na základě pokynů pro výpočet pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení (ES) č. 1/2003 (Úř. věs. 2006, C 210, s. 2, dále jen „pokyny z roku 2006“).

Řízení před Tribunálem a návrhová žádání účastnic řízení

- 15 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 12. června 2012 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 16 Na základě zprávy soudce zpravodaje se Tribunál (devátý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 svého jednacího řádu ze dne 2. května 1991 položil účastnicím řízení písemné otázky a požádal je, aby na ně odpověděly. Účastnice řízení této výzvě vyhověly ve stanovené lhůtě.
- 17 Dopisem ze dne 5. září 2014 předložila žalobkyně vyjádření ke zprávě k jednání.
- 18 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání dne 24. září 2014.
- 19 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
 - zrušil čl. 1 odst. 1 písm. a) napadeného rozhodnutí;
 - zrušil v plném rozsahu nebo podpůrně snížil pokutu stanovenou v čl. 2 odst. 1 písm. a) napadeného rozhodnutí;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

20 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

21 Žalobkyně uvádí na podporu své žaloby sedm žalobních důvodů.

22 První žalobní důvod vychází z porušení článků 4 a 7 a čl. 27 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101 SFEU] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205), práva na obhajobu, jakož i práva na spravedlivý proces, a dále z porušení zásady řádné správy. Žalobkyně v podstatě tvrdí, že informace a důkazy obsažené v žádosti společnosti DP o poskytnutí ochrany byly nepřípustné.

23 V rámci druhého žalobního důvodu žalobkyně uvádí, že Komise neměla pravomoc k přijetí rozhodnutí o kartelové dohodě o NES, jelikož tato kartelová dohoda byla vyňata z působnosti práva Evropské unie v oblasti hospodářské soutěže na základě článku 1 nařízení Rady č. 141, kterým se doprava vyjímá z působnosti nařízení č. 17 (Úř. věst. 1962, 124, s. 2751).

24 V rámci třetího žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Komise tím, že konstatovala, že kartelová dohoda o NES mohla výrazně ovlivnit obchod mezi členskými státy, porušila čl. 101 odst. 1 SFEU, články 4 a 7 nařízení č. 1/2003 a zásadu řádné správy a nedodržela pokyny k pojmu ovlivnění obchodu podle článků [101 SFEU] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2004, C 101 s. 81, dále jen „pokyny z roku 2004“).

25 Čtvrtý žalobní důvod se týká porušení čl. 101 odst. 1 SFEU, článku 296 SFEU a článku 41 Listiny základních práv Evropské unie, článků 4, 7 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, jakož i zásad osobní odpovědnosti a řádné správy v tom, že bylo rozhodnuto, že výlučně žalobkyně je odpovědná za jednání společnosti Bax Global (UK).

26 V rámci pátého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Komise tím, že stanovila výši pokuty na základě obratu přesahujícího maximální teoretickou částku, která mohla být získána kartelovou dohodou o NES, porušila čl. 23 odst. 2 a 3 nařízení č. 1/2003, zásadu proporcionality, zásadu přiměřenosti trestu za protiprávní jednání, zásadu *nulla poena sine culpa* a zásadu řádné správy, nedodržela pokyny z roku 2006 a dopustila se nesprávného posouzení. Kromě toho žalobkyně tvrdí, že Komise porušila čl. 27 odst. 1 a 2 nařízení č. 1/2003 a právo na obhajobu.

27 V rámci šestého žalobního důvodu žalobkyně uvádí, že Komise tím, že rozhodla o žádostech o poskytnutí ochrany a o snížení pokuty, porušila čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, jakož i zásadu rovného zacházení, nedodržela oznámení o spolupráci z roku 2006 a dopustila se nesprávného posouzení.

28 Sedmý žalobní důvod vychází z toho, že Komise porušila čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, jakož i zásadu rovného zacházení a dopustila se nesprávného posouzení tím, že odmítla zahájit jednání o narovnání podle oznámení Komise o postupu při narovnání s cílem přijmout rozhodnutí podle článků 7 a 23 nařízení č. 1/2003 v případech kartelů (Úř. věst. 2008, C 167, s. 1, dále jen „oznámení Komise o postupu při narovnání“).

- 29 Ve svých písemnostech žalobkyně upřesňuje, že první až čtvrtý žalobní důvod se předkládají na podporu návrhu na zrušení čl. 1 odst. 1 písm. a) napadeného rozhodnutí, a týkají se „tedy“ rovněž zrušení čl. 2 odst. 1 písm. a) napadeného rozhodnutí. Pátý až sedmý žalobní důvod a podpůrně čtvrtý žalobní důvod se předkládají na podporu návrhu na zrušení čl. 2 odst. 1 písm. a) napadeného rozhodnutí.
- 30 Žalobkyně rovněž navrhuje, aby Tribunál vykonal svou pravomoc přezkumu v plné jurisdikci, přičemž pátý až sedmý žalobní důvod se výslovně předkládají na podporu tohoto návrhu. Kromě toho v rámci čtvrtého žalobního důvodu se žalobkyně domáhá, aby Tribunál snížil výši pokuty při výkonu své pravomoci přezkumu v plné jurisdikci.
- 31 V tomto kontextu je třeba připomenout, že přezkum legality rozhodnutí přijímaných Komisí je doplněn pravomocí přezkumu v plné jurisdikci, která byla unijnímu soudu přiznána článkem 31 nařízení č. 1/2003 v souladu s článkem 261 SFEU.
- 32 V rámci této pravomoci může soud nad rámec pouhého přezkumu legality sankce nahradit posouzení Komise svým posouzením, a v důsledku toho uložené pokuty nebo penále zrušit, snížit nebo zvýšit. Pokud jsou úvahy, ze kterých Komise vycházela při určení výše uložené pokuty nebo penále, stíženy protiprávností, ale jejich konečná výše musí být považována za přiměřenou, pravomoc přezkumu v plné jurisdikci opravňuje soud zachovat výši pokuty.
- 33 Je tedy věcí Tribunálu, aby v rámci výkonu pravomoci přezkumu v plné jurisdikci posoudil ke dni, kdy přijme své rozhodnutí, zda byla žalobkyni uložena pokuta, jejíž výše správně odráží závažnost a dobu trvání dotčeného protiprávního jednání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. září 2012, Shell Petroleum a další v. Komise, T-343/06, EU:T:2012:478, bod 117 a citovaná judikatura).
- 34 Je však třeba zdůraznit, že výkon pravomoci přezkumu v plné jurisdikci není rovnocenný přezkumu z úřední povinnosti, a připomenout, že řízení před unijními soudy má spornou povahu (rozsudek ze dne 8. prosince 2011, KME Germany a další v. Komise, C-389/10 P, Sb. rozh., EU:C:2011:816, bod 131).

1. K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článků 4, 7 a čl. 27 odst. 2 nařízení č. 1/2003, práva na obhajobu, jakož i práva na spravedlivý proces, a dále z porušení zásady řádné správy

- 35 Tento žalobní důvod se týká závěru Komise v bodě 658 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že byla oprávněna použít informace a důkazy obsažené v žádosti společnosti DP o poskytnutí ochrany.
- 36 Tento žalobní důvod se dělí na dvě části. Zaprvé žalobkyně tvrdí, že Komise tím, že použila informace a důkazy obsažené v žádosti společnosti DP o poskytnutí ochrany, porušila články 4, 7 a čl. 27 odst. 2 nařízení č. 1/2003, právo na obhajobu a právo na spravedlivý proces. Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise porušila zásadu řádné správy tím, že řádně nezohlednila argumenty, které uplatnila během správního řízení.

K první části vycházející z porušení článků 4, 7 a čl. 27 odst. 2 nařízení č. 1/2003, práva na obhajobu a práva na spravedlivý proces

- 37 Žalobkyně uvádí, že Komise tím, že použila informace a důkazy obsažené v žádosti společnosti DP o poskytnutí ochrany, porušila články 4, 7 a čl. 27 odst. 2 nařízení č. 1/2003, právo na obhajobu a právo na spravedlivý proces, jež jsou uznána unijním právem a zakotvena v článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, jakož i článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané dne 4. listopadu 1950 v Římě.

- 38 Podle žalobkyně nebyla Komise v projednávaném případě oprávněna použít informace a důkazy obsažené v žádosti společnosti DP o poskytnutí ochrany, měla ukončit šetření, nebo měla alespoň vyloučit tyto informace a tyto důkazy ze spisu. Zaprvé, jelikož advokátní kancelář C. poskytovala právní poradenství společnosti DP při vypracování a podání uvedené žádosti, tato advokátní kancelář porušila profesní tajemství, jakož i zákaz dvojího zastoupení či zásadu loajality vůči bývalým klientům. Podle žalobkyně sehrála tato advokátní kancelář dvojí úlohu. Tato advokátní kancelář byla právním poradcem sdružení FFI a jeho jednotlivých členů, z nichž jedním byla žalobkyně. Kromě toho uvedená kancelář ve stejnou dobu, nebo přinejmenším krátce po ukončení tohoto vztahu, když stále podléhala právním závazkům vyplývajícím z jejího postavení právního poradce sdružení FFI a jeho jednotlivých členů, poskytovala právní poradenství společnosti DP přinejmenším od 27. července 2006 při shromažďování, sestavování, analýze a předložení informací uvádějících případná porušení unijních pravidel v oblasti hospodářské soutěže několika orgánům pro ochranu hospodářské soutěže, včetně Komise. Zadruhé společnost DP porušila své fiduciární povinnosti jako předseda a tajemník sdružení FFI. Důvodem, proč si tento podnik zvolil právní poradenství advokátní kanceláře C., byla nepochybně skutečnost, že DP hodlala mít prospěch ze zvláštního vztahu, který pojí tuto kancelář se sdružením FFI a z důvěrných informací, které tak měla k dispozici. Jelikož jednání týkající se AMS, kterých se členové sdružení FFI účastnili, a jednání týkající se NES spolu úzce souvisí, Komise nebyla ani oprávněna použít informace a důkazy obsažené v žádosti společnosti DP o poskytnutí ochrany ve vztahu ke kartelové dohodě o NES.
- 39 Komise s těmito argumenty nesouhlasí. Konkrétně tvrdí, že v rozsahu, v němž žalobkyně v replice uvádí, že unijní právo zakazuje, aby advokát využíval znalostí a informací získaných od svého klienta v jeho neprospěch, se jedná o nový žalobní důvod, který musí být považován za nepřijatelný.
- 40 V této souvislosti je třeba připomenout, že v unijním právu platí zásada volného hodnocení důkazů (rozsudek ze dne v. Komise, T-50/00, 8. července 2004, *Dalmine Sb. rozh.*, EU:T:2004:220, bod 72).
- 41 V zásadě žádné ustanovení ani žádná obecná zásada unijního práva Komisi nezakazují, aby vůči podniku použila prohlášení jiných stíhaných podniků. Kdyby tomu totiž tak nebylo, bylo by důkazní břemeno Komise spočívající v prokázání jednání porušujícího články 101 SFEU a 102 SFEU neunesitelné a neslučitelné s úlohou dohledu nad řádným uplatňováním těchto ustanovení, která je Komisi svěřena Smlouvou o FEU (rozsudek ze dne 8. července 2004, *JFE Engineering a další v. Komise*, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, *Sb. rozh.*, EU:T:2004:221, bod 192).
- 42 Pravomoci, kterými disponuje Komise v průběhu předběžných fází šetření a shromažďování informací, musí být v souladu s dodržováním základních práv a obecných zásad unijního práva, které platí pro všechny postupy v rámci pravidel Evropské unie v oblasti hospodářské soutěže.
- 43 Ve světle této judikatury a těchto zásad je třeba se zabývat výtkami vycházejícími zaprvé z porušení profesního tajemství, zadruhé ze zákazu dvojího zastoupení, jakož i zásady loajality a zatřetí z fiduciární povinnosti společnosti DP.

K výtce vycházející z porušení profesního tajemství

- 44 Žalobkyně uvádí, že jelikož advokátní kancelář C. porušila profesní tajemství, informace a důkazy obsažené v žádosti společnosti DP o poskytnutí ochrany jsou nepřijatelné a Komise je neměla použít.
- 45 V tomto kontextu je třeba připomenout, že důvěrnost informací sdělených mezi advokáty a klienty je chráněna na úrovni unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. května 1982, *AM & S Europe v. Komise*, 155/79, *Recueil*, EU:C:1982:157, body 18 až 28).

- 46 Pokud tak jde o vyšetřovací opatření Komise týkající se informací sdělených mezi advokáty a klienty, z ustálené judikatury vyplývá, že ochrana jejich důvěrnosti brání tomu, aby byla Komise seznámena s jejich obsahem. Kromě toho v případě, že by se s nimi Komise seznámila, ochrana jejich důvěrnosti brání tomu, aby založila rozhodnutí ukládající pokutu za porušení unijního práva v oblasti hospodářské soutěže na těchto informacích (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. září 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akros Chemicals v. Komise, T-125/03 a T-253/03, Sb. rozh., EU:T:2007:287, body 86 až 88 a citovaná judikatura).
- 47 Žalobkyně tvrdí, že v projednávaném případě brání ochrana důvěrnosti informací sdělených mezi advokáty a klienty rovněž tomu, aby Komise použila informace a důkazy obsažené v žádosti společnosti DP o poskytnutí ochrany. Jelikož důvěrnost informací sdělených mezi advokáty a klienty musí klientům umožnit zcela otevřeně se svěřit svým advokátům, beze strachu, že pozdější zveřejnění informací, které jim sdělili, by mohlo být na újmu jejich zájmů, musí být uvedené sdělení informací chráněno nejen ve vztahu k vyšetřovacím opatřením Komise, nýbrž i ve vztahu ke zveřejnění advokátem, které je v rozporu s profesním tajemstvím.
- 48 V této souvislosti stačí poukázat na to, že z bodu 658 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že všechny informace a důkazy, které DP předložila ve své žádosti o poskytnutí ochrany, byly dostupné všem členům sdružení FFI. Podle zjištění Komise měla tudíž společnost DP k dispozici informace a důkazy obsažené ve své žádosti o poskytnutí ochrany bez ohledu na to, zda advokátní kancelář C. porušila profesní tajemství.
- 49 Žalobkyně přitom nepředkládá žádný argument, který by mohl toto zjištění zpochybnit. Je totiž nutno konstatovat, že přesto – že podnik, ke kterému náleží, byl členem sdružení FFI, a že měl tedy dobré předpoklady ke kontrole opodstatněnosti tohoto zjištění Komise – žalobkyně neoznačuje žádnou informaci v žádosti společnosti DP o poskytnutí ochrany, kterou by zveřejnila advokátní kancelář C. v rozporu s profesním tajemstvím, avšak pouze uvádí, že důvodem, proč si DP zvolila právní poradenství advokátní kanceláře C., pokud jde o přípravu její žádosti o poskytnutí ochrany, nemohlo být nic jiného než „prospěch z privilegovaných okolností“ týkajících se dřívějšího vztahu mezi touto kanceláří a sdružením FFI a jeho členy.
- 50 Je tedy třeba zamítnout výtku vycházející z porušení profesního tajemství, aniž by bylo nutné rozhodovat o otázce, zda ochrana důvěrnosti informací sdělených mezi advokáty a klienty brání tomu, aby Komise použila dokumenty, které jí předložil podnik poté, co byly zpřístupněny tomuto podniku advokátem v rozporu s profesním tajemstvím.

K výtce vycházející z porušení zákazu dvojího zastoupení a zásady loajality

- 51 Žalobkyně tvrdí, že důkazy obsažené v žádosti společnosti DP o poskytnutí ochrany byly nepřípustné z důvodu skutečnosti, že advokátní kancelář C. tím, že poskytovala právní poradenství společnosti DP, pokud jde o přípravu a předložení její žádosti o poskytnutí ochrany, porušila zákaz dvojího zastoupení a zásadu loajality, jež jsou stanoveny v chartě základních principů evropské advokacie a etickém kodexu advokátů Evropské unie Rady evropských advokátních komor.
- 52 V této souvislosti je zaprvé třeba poukázat na to, že v unijním právu neexistují ustanovení stanovující, že Komise není oprávněna použít informace a důkazy, které jí předložil podnik v žádosti o poskytnutí ochrany, pokud advokát, který poskytoval právní poradenství tomuto podniku, porušil zákaz dvojího zastoupení nebo povinnost loajality vůči svým bývalým klientům.
- 53 Zadruhé s ohledem na skutečnost, že Komise musí dodržovat základní práva a obecné zásady unijního práva rovněž v průběhu předběžných fází šetření a shromažďování informací (viz bod 42 výše), je třeba zkoumat, zda Komise mohla právem použít informace a důkazy obsažené v žádosti společnosti DP o poskytnutí ochrany.

- 54 V tomto kontextu je třeba úvodem poukázat na to, že zákaz dvojího zastoupení a povinnost loajality uplatňované žalobkyní mají za cíl nejen zaručit nezávislost a loajalitu advokátů, nýbrž rovněž zabránit tomu, aby advokáti byli postaveni do situace, kdy by z důvodu střetu zájmů jejich různých klientů mohli být vedeni k porušení profesního tajemství.
- 55 I kdyby přitom pravidla profesní etiky uváděná žalobkyní musela být považována za výraz společných obecných zásad, které musejí být zohledněny v rámci řízení před Komisí, a i kdyby jednání advokátní kanceláře C. nebylo v souladu s těmito pravidly, je nutno konstatovat, že za okolností projednávaného případu se Komise nedopustila pochybení, když učinila závěr, že byla oprávněna použít informace a důkazy obsažené v žádosti společnosti DP o poskytnutí ochrany.
- 56 Jak bylo totiž uvedeno v bodech 48 a 49 výše, Komise byla za okolností projednávaného případu oprávněna mít za to, že informace a důkazy obsažené v uvedené žádosti pocházely od společnosti DP, a nebyly tudíž výsledkem porušení profesního tajemství advokátní kancelář C. Kromě toho, podnik nemá povinnost, aby mu byl nápomocen či ho zastupoval advokát, pokud jde o přípravu a předložení žádosti o poskytnutí ochrany. S ohledem na tyto okolnosti – i kdyby se uplatnily oba předpoklady zmíněné v bodě 55 výše – Komise mohla právem použít informace a důkazy obsažené v žádosti společnosti DP o poskytnutí ochrany. V tomto kontextu je třeba rovněž poukázat na to, že porušení vnitrostátních pravidel profesní etiky advokáty kanceláře C., jež se na ně vztahují, lze trestat podle vnitrostátního práva.
- 57 Je tudíž třeba zamítnout výtku vycházející z porušení zákazu dvojího zastoupení a zásady loajality, aniž je třeba rozhodovat o otázce, zda jsou výrazem obecných zásad společných právům členských států, které musejí být zohledněny v rámci řízení před Komisí, a zda jednání advokátní kanceláře C. bylo v souladu s těmito pravidly.

K výtce vycházející z porušení fiduciárních povinností společnosti DP

- 58 Žalobkyně tvrdí, že žádost společnosti DP o poskytnutí ochrany byla nepřípustná z důvodu skutečnosti, že tato společnost porušila své fiduciární povinnosti vyplývající z jejího postavení předsedy a tajemníka sdružení FFI.
- 59 Zaprvé v rozsahu, v němž je předmětem této výtky žalobkyně samotné rozhodnutí společnosti DP spolupracovat s Komisí, je třeba ji zamítnout. V této souvislosti je nejprve třeba připomenout, že pravomoc, kterou má Komise v průběhu předběžných fází šetření a shromažďování informací, podniky nemají. To platí *a fortiori* pro oznámení o spolupráci z roku 2006 vzhledem ke skutečnosti, že cílem tohoto oznámení Komise je pobídnout podniky, aby odhalily existenci protiprávních kartelových dohod a spolupracovaly při jejím šetření tím, že oznámí jednání zúčastněných podniků.
- 60 Zadruhé v rozsahu, v němž je předmětem této výtky pouze rozhodnutí společnosti DP, aby jí poskytovala právní poradenství právě advokátní kancelář C., je rovněž třeba ji zamítnout. I kdyby DP tím, že si zvolila právní poradenství advokátní kanceláře C., porušila své fiduciární povinnosti s ohledem na zájmy, o něž se v projednávaném případě jedná, nebránilo by to tomu, aby Komise použila informace a důkazy obsažené v její žádosti o poskytnutí ochrany (viz bod 56 výše). V tomto kontextu je rovněž třeba připomenout, že i když fiduciární povinnosti uplatňované žalobkyní nesmějí být samy o sobě považovány za zakázané a neplatné podle čl. 101 odst. 2 SFEU, porušení povinností uváděných žalobkyní by v každém případě mohlo být sankcionováno podle vnitrostátního práva.
- 61 Je tudíž třeba rovněž zamítnout třetí výtku vycházející z porušení fiduciárních povinností společnosti DP.
- 62 Je tedy třeba zamítnout první část v plném rozsahu, aniž je třeba rozhodnout o námitce nepřípustnosti podané Komisí.

K druhé části vycházející z porušení zásady řádné správy

- 63 Žalobkyně uvádí, že Komise porušila zásadu řádné správy tím, že řádně nezohlednila argumenty, které uplatnila během správního řízení a které se týkají porušení profesního tajemství, zákazu dvojího zastoupení, povinnosti loajality a fiduciárních povinností.
- 64 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 65 Úvodem je třeba připomenout, že v řízení, v jehož rámci má být uložena pokuta podnikům za porušení článku 101 SFEU, se Komise nemůže omezit na hodnocení důkazů předložených podniky, avšak musí za účelem dodržení zásady řádné správy přispět k prokázání rozhodných skutečností a okolností vlastními prostředky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. července 1966, Consten a Grundig v. Komise, 56/64 a 58/64, Recueil, EU:C:1966:41, s. 501).
- 66 V projednávaném případě Komise zohlednila argumenty týkající se porušení profesního tajemství. Jak bylo totiž uvedeno v bodech 48 a 49 výše, Komise zkoumala zdroj informací a důkazů obsažených v žádosti společnosti DP o poskytnutí ochrany a konstatovala, že je společnost DP měla k dispozici bez ohledu na porušení profesního tajemství advokátní kanceláří C.. Žalobkyně nepředložila žádný argument, který by prokazoval, že tato zjištění Komise jsou nesprávná.
- 67 Kromě toho, pokud jde o argumenty týkající se porušení zákazu dvojího zastoupení, povinnosti loajality a fiduciárních povinností společnosti DP, stačí odkazem na body 51 až 61 výše připomenout, že i kdyby za okolností projednávaného případu byla taková porušení prokázána, nemohla by Komisi zabránit v použití informací. Komise tudíž nebyla povinna zabývat se ani těmito argumenty.
- 68 S ohledem na výše uvedené musí být tudíž zamítnuta i druhá část prvního žalobního důvodu, a tedy první žalobní důvod v plném rozsahu, aniž je třeba odpovědět na otázku, zda porušení uváděná žalobkyní, která se týkala kartelové dohody o AMS, mohla ovlivnit legalitu napadeného rozhodnutí týkajícího se kartelové dohody o NES.

2. K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 1 nařízení č. 141

- 69 Tento žalobní důvod se týká závěru Komise v bodech 644 až 648 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že Komise byla oprávněna vycházet z nařízení č. 1/2003 jako základu pro sankcionování žalobkyně za účast společnosti Bax Global (UK) na kartelové dohodě o NES. Podle Komise nebyla tato kartelová dohoda vyňata z působnosti nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články [101 SFEU] a [102 SFEU] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), na základě vynětí dopravy stanoveného v článku 1 nařízení č. 141. V tomto kontextu vycházela Komise zejména z úvahy, že účastníci kartelové dohody o NES koordinovali svá jednání za účelem snížení nejistoty ohledně různých součástí ceny v odvětví spedičních služeb, a uvedená kartelová dohoda se tudíž týkala cen spedičních služeb, a nikoli cen dopravních služeb. I když spediční podniky měly smluvní vztahy s leteckými společnostmi, tyto vztahy byly základem pro poskytování letecké dopravní služby, avšak nikoli pro poskytování spedičních služeb, kterých se týká kartelová dohoda o NES.
- 70 Žalobkyně se domnívá, že tyto úvahy Komise jsou chybné. Podle článku 1 nařízení č. 141 neměla Komise pravomoc k přijetí rozhodnutí týkajícího se kartelové dohody o NES.
- 71 V tomto kontextu je třeba připomenout, že nařízení č. 1/2003 ve znění nařízení Rady (ES) č. 411/2004 ze dne 26. února 2004, kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 3975/87 a mění nařízení (EHS) č. 3976/87 a (ES) č. 1/2003 v souvislosti s leteckou dopravou mezi Společenstvím a třetími zeměmi (Úř. věst. L 68, s. 1; Zvl. vyd. 07/08, s. 17), na kterém Komise založila napadené rozhodnutí, se použije na leteckou dopravu.

- 72 Podle právní úpravy platné před nabytím účinnosti nařízení č. 1/2003, tedy před 1. květnem 2004, však byly kartelové dohody týkající se letecké dopravy mezi Společenstvím a třetími zeměmi vyňaty z působnosti nařízení č. 17. Podle článku 1 nařízení č. 141 se totiž nařízení č. 17 nevztahovalo na kartelové dohody v odvětví dopravy, jejichž předmětem nebo účelem bylo stanovení dopravních sazeb a podmínek, omezení nebo kontrola nabídky dopravy nebo rozdělení trhů dopravy. Článek 1 nařízení Rady (EHS) č. 3975/87 ze dne 14. prosince 1987, kterým se stanoví postup pro použití pravidel hospodářské soutěže pro podniky v odvětví letecké dopravy (Úř. věst. L 374, s. 1; Zvl. vyd. 07/01, s. 262), ve znění nařízení Rady (EHS) č. 2410/92 ze dne 23. července 1992 (Úř. věst. L 240, s. 18; Zvl. vyd. 07/01, s. 430), sice zrušil tuto výjimku v případě letecké dopravy mezi letišti ve Společenství, avšak nikoli v případě letecké dopravy mezi Společenstvím a třetími zeměmi.
- 73 Žalobkyně tedy v podstatě tvrdí, že jelikož k účasti Bax Global (UK) na kartelové dohodě o NES došlo před 1. květnem 2004, tato kartelová dohoda byla vyňata z působnosti nařízení č. 17 na základě článku 1 nařízení č. 141. Podle žalobkyně jsou spediční služby a služby skladování NES součástí dopravního procesu, a představují proto dopravní služby ve smyslu uvedeného článku. Spediční služby jako celek, a konkrétně služby týkající se NES, se každopádně týkají letecké dopravy přímo. Komise tudíž nebyla oprávněna ji sankcionovat podle nařízení č. 1/2003.
- 74 Nejprve je třeba se zabývat argumenty žalobkyně týkajícími se výkladu článku 1 nařízení č. 141 a poté se zabývat jejími argumenty týkajícími se závěru Komise, že kartelová dohoda o NES se netýkala dopravních služeb, nýbrž spedičních služeb.

K výkladu článku 1 nařízení č. 141

- 75 Žalobkyně tvrdí, že článek 1 nařízení č. 141 má za cíl vyloučit oblast činností v odvětví dopravy, a sice všechny činnosti, které jsou součástí dopravního procesu, jelikož pojem průmyslového odvětví může být širší než pojem relevantního trhu. Při posuzování činností, které jsou tímto článkem vyňaty, je třeba zohlednit povahu hospodářské činnosti podniků. V tomto kontextu nelze činit rozdíl mezi různými úrovněmi činnosti podniku. V případě Bax Global (UK) tak Komise neměla rozlišovat získání nákladového prostoru u dopravců a poskytnutí tohoto prostoru nakládajícím subjektům. Kromě toho žalobkyně uvádí, že se článek 1 nařízení č. 141 musí použít na služby související s dopravou z důvodu, že tento článek odkazuje na „dopravní podmínky“ a preambule uvedeného nařízení odkazuje na dohody, rozhodnutí a jednání ve vzájemné shodě, které se přímo týkají poskytování dopravní služby.
- 76 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 77 V této souvislosti je úvodem třeba připomenout, že aby jednání podniku bylo vyňato z působnosti nařízení č. 17 podle článku 1 nařízení č. 141, musí být jeho předmětem nebo účelem omezení hospodářské soutěže na trhu dopravy. Podle třetího bodu odůvodnění uvedeného nařízení musejí být uvedeným článkem vyňata pouze jednání, která se přímo týkají poskytování dopravních služeb.
- 78 Kromě toho je třeba připomenout, že z judikatury vyplývá, že jednání podniku, které se netýká letecké dopravy jako takové, nýbrž trhu, který předchází nebo navazuje na trh letecké dopravy, nelze považovat za jednání, které se přímo týká poskytování dopravní služby, a není tudíž vyňato článkem 1 nařízení č. 141 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2003, *British Airways v. Komise*, T-219/99, Recueil, EU:T:2003:343, body 171 a 172).
- 79 S ohledem na výše uvedené úvahy nelze výklad článku 1 nařízení č. 141 zastávaný žalobkyní přijmout.

- 80 Výklad článku 1 nařízení č. 141, podle kterého se toto ustanovení neomezuje na vynětí kartelových dohod týkajících se leteckých dopravních služeb, nýbrž vyjímá všechny činnosti uvnitř odvětví letecké dopravy, totiž není v souladu se zněním tohoto ustanovení ani s třetím bodem odůvodnění uvedeného nařízení, ani s výše uvedenou judikaturou, ze které vyplývá, že kartelová dohoda se musí přímo týkat poskytování letecké dopravní služby.
- 81 Dále na rozdíl od toho, co uvádí žalobkyně, článek 1 nařízení č. 141 nevyjímá všechny činnosti podniku pouze z důvodu, že část jeho činností se týká letecké dopravní služby. I když tudíž podnik poptává dopravní služby na předcházejícím trhu, jeho činnosti na navazujícím trhu, které se přímo netýkají dopravních služeb, nejsou podle uvedeného článku vyňaty.
- 82 Kromě toho je třeba odmítnout výklad zastávaný žalobkyní, podle kterého článek 1 nařízení č. 141 vyjímá všechny služby, které jsou přímo spojeny s dopravními službami. Jak totiž vyplývá z úvah v bodě 80 výše, toto ustanovení se omezuje na vynětí kartelových dohod, které se přímo týkají dopravních služeb, avšak nevyjímá kartelové dohody týkající se služeb, které jsou přímo spojeny s dopravními službami.
- 83 Mimoto v rozsahu, v němž žalobkyně na podporu výkladu článku 1 nařízení č. 141, který navrhuje, uvádí, že toto ustanovení odkazuje na „dopravní podmínky“, stačí konstatovat, že tento výraz pouze objasňuje, že jsou vyňaty nejen kartelové dohody týkající se cen dopravních služeb, nýbrž i kartelové dohody stanovící obchodní podmínky ve smyslu čl. 101 odst. 1 písm. a) SFEU. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, však z toho nelze vyvodit, že služby, které nejsou dopravními službami, nýbrž které jsou s nimi přímo spojeny, jsou rovněž vyňaty z působnosti nařízení č. 17.

Ke službám, kterých se týká kartelová dohoda o NES

- 84 Žalobkyně rovněž zpochybňuje závěr Komise, že kartelová dohoda o NES se týkala spedičních služeb jako balíčků služeb.
- 85 V této souvislosti Komise zejména v bodech 3 až 6, 64 až 66, 614, 867 až 872 a 877 až 879 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že z ekonomického hlediska spediční podniky přeměnily dopravní služby a jiné vstupní služby na spediční služby, které odpovídají zvláštní poptávce jejich klientů. Tato poptávka není uspokojena jednotlivými službami, ze kterých se spediční služby skládají. Spediční podniky nabízejí svým zákazníkům balíček služeb, který jim umožňuje snadno zasílat zboží, aniž by se musely zabývat podrobnostmi organizace dopravy. Tyto služby zahrnují letecké dopravní služby, avšak mohou rovněž zahrnovat služby skladování, služby manipulace s nákladem, logistiky nebo pozemní dopravy a celní a daňové záležitosti. Kdyby samy nakládající subjekty byly povinny pořídit jednotlivé služby nezbytné pro zajištění, že zboží dorazí na místo určení, bylo by na nich, aby koordinovaly jednotlivé operace na vlastní riziko, a nemohly by těžit z úspor z rozsahu, kterých jsou spediční podniky schopni dosáhnout konsolidací zboží jejich jednotlivých klientů. Spediční podniky naproti tomu předběžně financují nebo předem ve velkém kupují služby třetích stran, které jsou nezbytné pro poskytování spedičních služeb, a jsou schopny tím, že prostřednictvím konsolidace spojí zboží svých zákazníků v zásilky optimální váhy a velikosti, využívat úspor z rozsahu a využívat těchto kapacit efektivněji, než by to mohl činit jeden z jejich zákazníků, kdyby se pokusil koupit přímo letecké dopravní služby nebo související služby od leteckého dopravce, od společnosti pozemního odbavování nebo skladovací společnosti. Pro zákazníky spedičních podniků mají tudíž spediční služby vyšší hodnotu, než je samostatně posuzovaná hodnota jejich vstupů.
- 86 Kromě toho, zejména v bodech 129 a 130, 572, 645, 868, 869 a 872 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komise konstatovala, že i když se spediční podniky prostřednictvím kartelové dohody o NES dohodly pouze na příplatku NES, tato kartelová dohoda se týkala spedičních služeb. V tomto kontextu vycházela Komise zaprvé z úvahy, že příplatek NES tvořil součást celkové ceny, kterou zákazníci museli platit za poskytování spedičních služeb. Komise zadruhé uvedla, že spediční podniky,

kteře se účastnily kartelové dohody o NES, nebyly pouze poskytovateli služeb skladování NES, nepovažovaly třetí strany, které nebyly spedičními podniky a které nabízely jednotlivé služby skladování NES, za skutečné či potenciální konkurenty a nesnažily se zapojit tyto poskytovatele do kartelové dohody o NES. Komise zatřetí učinila závěr, že z důkazů, které měla k dispozici, vyplývá, že rozhodnutí spedičního podniku nepřenést rizikové či nákladové faktory na své zákazníky v podobě příplatku, mu mohlo poskytnout soutěžní výhodu na trhu spedičních služeb jako balíčků služeb. Jelikož se trh spedičních služeb vyznačuje nízkými maržemi, dokonce i malé zvýšení cen nebo zavedení či nezavedení příplatku hraje rozhodující roli v tom, zda si spediční podniky udrží či přijdou o své zákazníky, zda si udrží či přijdou o svou klientskou základnu, nebo zda získají nové obchodní příležitosti, či nikoli, na úkor svých konkurentů.

- 87 Žalobkyně se domnívá, že tyto úvahy jsou chybné.
- 88 Zaprvé uvádí, že Komise ponechala bez povšimnutí, že dopravní služby jsou zahrnuty ve spedičních službách a že z hlediska zákazníků spedičních podniků jsou dopravní služby velmi důležité, jelikož organizace dopravy jako taková bez samotné dopravy by neuspokojovala jejich poptávku. Smluvní závazek spedičních podniků vůči jejich zákazníkům šel nad pouhou organizaci dopravy zboží od zdroje do místa určení. Z pohledu zákazníka je dotčeným zbožím nebo službou ložný prostor bez ohledu na to, zda ho poskytuje dopravce nebo spediční podnik.
- 89 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 90 Tato výtku musí být zamítnuta.
- 91 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že v napadeném rozhodnutí Komise nezpochybňovala, že z hlediska zákazníků spedičních podniků představují dopravní služby důležitý prvek spedičních služeb. Komise se omezila na konstatování, že i když spediční služby zahrnují dopravní služby, musejí být od nich odlišeny. Kromě toho v rozsahu, v němž žalobkyně uvádí, že z hlediska zákazníků spedičních podniků jsou službami, které nabízejí spediční podniky, ložné prostory, je nutno konstatovat, že se jedná o pouhé tvrzení a že žalobkyně nepředkládá žádný argument, který by prokazoval, že zjištění Komise v bodě 85 výše, podle kterých je třeba rozlišovat mezi spedičními službami a dopravními službami, jsou nesprávná.
- 92 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise dostatečně nezohlednila skutečnost, že si často pronajímá celá letadla, což jí umožňuje určovat destinaci a harmonogram dopravních služeb, a že nese hospodářské riziko spojené s využitím disponibilní přepravní kapacity. Kromě toho spediční podniky často samy provozují dopravní služby, buď částečně, nebo úplně. I když je tak doprava klasifikována jako „letecká nákladní doprava“, na krátké vzdálenosti samy spediční podniky často poskytují takovou dopravu po zemi pomocí vozových parků těžkých nákladních vozidel, které mají k dispozici.
- 93 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 94 Tato výtku musí být rovněž zamítnuta.
- 95 V této souvislosti je třeba konstatovat, že okolnost uváděná žalobkyní, podle které si pronajímá celá letadla a nese hospodářské riziko spojené s využitím disponibilní přepravní kapacity, neumožňuje učinit závěr, že celá její činnost se týká dopravních služeb. Zajisté v rozsahu, v němž spediční podniky nakupují letecké dopravní služby od dopravců, se jejich činnost týká trhu letecké dopravy. Jak však bylo uvedeno v bodě 81 výše, nestačí, že žalobkyně poptává služby na trhu leteckých dopravních služeb, aby celá její činnost byla vyňata podle článku 1 nařízení č. 141. Podle zjištění Komise v bodech 85 a 86 výše se přitom kartelová dohoda o NES netýkala trhu dopravních služeb, nýbrž trhu spedičních služeb, na kterém spediční podniky nabízejí spediční služby svým zákazníkům a který je

trhem navazujícím na trh dopravních služeb. Každopádně žalobkyně nepochybně zjištění Komise v bodě 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého většina spedičních podniků sama neprovozuje leteckou dopravu.

- 96 Kromě toho skutečnost, že v rámci poskytování spedičních služeb sama žalobkyně zajišťuje některé nebo všechny dopravní služby po zemi, nic nemění na skutečnosti, že služby, jichž se týká kartelová dohoda o NES, nebyly dopravními službami, nýbrž spedičními službami jako balíčky služeb.
- 97 Zatřetí žalobkyně uvádí, že letecké společnosti přímo vyjednávají smlouvy o letecké dopravě s významnými zákazníky a sami dopravci si mohou pronajmout letadla od poskytovatelů. Spediční podniky jsou tudíž ve skutečnosti v přímém soutěžním vztahu s leteckými společnostmi.
- 98 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 99 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že tyto argumenty nemohou zpochybnit závěr Komise, podle kterého musejí být spediční služby odlišeny od dopravních služeb, jelikož jako balíčky služeb odpovídají na zvláštní poptávku zákazníků, z jejichž hlediska ekonomicky nelze spediční služby nahradit jednotlivými službami, z nichž se skládají. Skutečnost, že někteří významní zákazníci dopravců přímo vyjednávají smlouvy o letecké dopravě s dopravci, totiž nemůže z důvodů uvedených v bodě 85 výše prokázat, že pro většinu zákazníků spedičních podniků nemohou z ekonomického hlediska jednotlivé služby, ze kterých se skládají spediční služby, nahradit spediční služby.
- 100 Kromě toho žalobkyně neuvádí, v čem skutečnost, že si dopravci pronajímají letadla, aby je používali pro poskytování letecké dopravní služby, může zpochybnit zjištění Komise, podle kterého byly služby, jichž se týká kartelová dohoda o NES, spedičními službami, které je třeba odlišovat od dopravních služeb.
- 101 Tato výtku musí být tedy zamítnuta.
- 102 Začtvrté žalobkyně uvádí, že Komise nezohlednila, že zboží nemohlo být přepravováno bez prohlášení NES. Komise uplatnila nesprávné kritérium pro určení, zda existuje přímé spojení mezi spedičními službami (jako celkem nebo pouze službami týkajícími se NES) a leteckou dopravou. Jelikož prohlášení NES je předpokladem pro dopravní činnost, nepředložení dokumentů NES by ohrozilo existenci letecké dopravy ze Spojeného království. Vztah s leteckou dopravou existuje rovněž pro spediční služby jako celek.
- 103 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 104 V této souvislosti je třeba konstatovat, že Komise v bodě 647 odůvodnění napadeného rozhodnutí uznala, že dodržování postupu NES představuje zákonný předpoklad pro dopravu ze Spojeného království a nedodržování tohoto postupu by mohlo ohrozit leteckou přepravu zboží. Komise tudíž zohlednila význam služeb skladování NES pro dopravní služby.
- 105 Kromě toho je třeba poukázat na to, že argumenty uváděné žalobkyní vycházející ze spojení mezi postupem NES a dopravními službami nemohou zpochybnit závěr Komise. Kartelová dohoda o NES se totiž týkala spedičních služeb a článek 1 nařízení č. 141 vyjímá pouze kartelové dohody, které se přímo týkají dopravních služeb (viz bod 82 výše), avšak nikoli kartelové dohody týkající se služeb, které jsou spojeny s dopravními službami. Spojení mezi postupem NES a leteckými dopravními službami ze Spojeného království a spojení mezi dopravními službami a spedičními službami tedy nemohou zpochybnit závěr Komise, podle kterého kartelová dohoda o NES není vyňata.

- 106 Tato výtka musí být tedy zamítnuta, aniž je třeba zkoumat, zda jsou relevantní další zjištění Komise v bodě 647 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterých by neexistence spedičních služeb nebo nesplnění postupu NES neohrozilo existenci leteckých dopravních služeb jako takových a služba týkající se postupu NES by mohla být poskytována jinými poskytovateli služeb než leteckými společnostmi nebo spedičními podniky.
- 107 Zapáté žalobkyně uvádí skutečnost, že pravidla Mezinárodní asociace leteckých dopravců (IATA) se použijí nejen na vztahy mezi dopravci a spedičními podniky, nýbrž i na vztahy mezi spedičními podniky a jejich zákazníky.
- 108 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 109 V této souvislosti stačí poukázat na to, že působnost pravidel IATA nemůže zpochybnit závěr Komise, podle kterého existovala zvláštní poptávka po spedičních službách jako balíčcích služeb, které z důvodů uvedených v bodě 85 výše nemohou být z ekonomického hlediska nahrazeny jednotlivými službami, z nichž se spediční služby skládají.
- 110 Žádný z argumentů uváděných žalobkyní tudíž nemůže prokázat, že Komise nesprávně vyložila či nesprávně použila článek 1 nařízení č. 141.
- 111 Druhý žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout v plném rozsahu.

3. K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nedostatku výrazného ovlivnění obchodu mezi členskými státy

- 112 Tento žalobní důvod se týká zjištění Komise v bodě 5.2.1.3 napadeného rozhodnutí, podle kterého kartelová dohoda o NES mohla výrazně ovlivnit obchodní toky mezi členskými státy.
- 113 Žalobkyně se domnívá, že tato zjištění nejsou v souladu s čl. 101 odst. 1 SFEU a články 4 a 7 nařízení č. 1/2003 a že Komise nedodržela zásadu řádné správy ani pokyny z roku 2004.
- 114 Argumenty, které žalobkyně uvádí v rámci tohoto žalobního důvodu, lze rozdělit do dvou částí. Zprvé žalobkyně uvádí, že na rozdíl od zjištění Komise, se kartelová dohoda o NES netýkala spedičních služeb, nýbrž pouze služeb skladování NES. Zadruhé tvrdí, že zjištění Komise, podle kterého uvedená kartelová dohoda mohla výrazně ovlivnit obchod mezi členskými státy, bylo chybné, jelikož účinky této kartelové dohody se omezovaly na Spojené království, či dokonce na některé části tohoto členského státu.

K první části týkající se služeb, na které se vztahuje kartelová dohoda o NES

- 115 Žalobkyně zpochybňuje zjištění Komise v bodě 614 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého se kartelová dohoda o NES vztahovala na spediční služby. Žalobkyně se domnívá, že toto zjištění je nesprávné. Kartelová dohoda o NES se vztahovala pouze na služby skladování NES. Spediční podniky jednaly ve vzájemné shodě pouze ve vztahu k výši příplatku NES a poskytování služby skladování NES bylo činností nezávislou na spediční službě. Jednalo se o samostatnou činnost týkající se zvláštní právní úpravy ve Spojeném království, a tudíž o samostatný trh služeb pro účely práva hospodářské soutěže.
- 116 Zprvé žalobkyně uvádí, že Komise neposkytla dostatečné důkazy k prokázání, že se kartelová dohoda o NES vztahovala na spediční služby jako celek. Komise se omezila na konstatování, že příplatek NES byl zahrnut do celkové ceny placené zákazníky za poskytování spedičních služeb. Existovaly přitom nezávislé třetí strany, které nebyly spedičními podniky a které poskytovaly služby skladování NES. Na rozdíl od zjištění Komise není relevantní okolnost, že tyto třetí strany nebyly zmíněny v diskusích mezi spedičními podniky.

- 117 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 118 Tato výtky musí být zamítnuta.
- 119 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, se Komise neomezila na konstatování, že příplatek NES byl zahrnut do celkové ceny placené zákazníky za poskytování spedičních služeb.
- 120 Úvahy Komise, na kterých založila svůj závěr, podle kterého spediční služby jako balíčky služeb představují trh, který je třeba odlišit od trhů jednotlivých služeb, ze kterých se skládají, byly totiž již uvedeny v bodě 85 výše.
- 121 Kromě toho, jak bylo již uvedeno v bodě 86 výše, závěr Komise, podle kterého se kartelová dohoda o NES vztahovala na spediční služby, se nezakládal pouze na zjištění, že příplatek NES tvořil součást celkové ceny, kterou zákazníci museli platit za poskytování spedičních služeb. Jak totiž Komise konstatovala, zaprvé všechny podniky, které se účastnily kartelové dohody o NES, byly spedičními podniky a žádný z nich nebyl pouze poskytovatelem služeb skladování NES, zadruhé tyto podniky nepovažovaly tyto poskytovatele za skutečné či potenciální konkurenty, zatřetí se nesnažily zapojit tyto poskytovatele do kartelové dohody o NES a začtvrté rozhodnutí spedičního podniku nepřenést rizikové či nákladové faktory na své zákazníky v podobě příplatku mu mohlo poskytnout soutěžní výhodu na trhu spedičních služeb.
- 122 Cílem kartelové dohody o NES tudíž nebylo omezit hospodářskou soutěž, pokud jde o služby skladování NES jako jednotlivé služby, nýbrž hospodářskou soutěž, pokud jde o spediční služby jako balíčky služeb.
- 123 Kromě toho zajisté skutečnost, že třetí strany, které nejsou spedičními podniky, nabízejí služby skladování NES a okolnost tvrzená žalobkyní, že až do 40 %, či dokonce 50 % celních prohlášení v Evropě je předkládáno přímo nakládajícím subjektem nebo prostřednictvím celních zástupců, i za předpokladu, že by byla prokázána, mohou prokázat, že existovala poptávka po jednotlivých službách skladování NES. Nemohou však prokázat, že se dotčená kartelová dohoda týkala těchto jednotlivých služeb.
- 124 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nekonzistentní. V bodě 441 odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázala Komise v rámci popisu protiprávního jednání pouze na jednání přímo související s příplatkem NES a nepředložila žádný důkaz, který by prokazoval, že se kartelová dohoda o NES vztahovala na jiné oblasti, například ceny dopravy nebo jiné vedlejší služby. Kromě toho v bodě 872 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise tvrdila, že se kartelová dohoda o NES nevztahuje na trh služeb skladování NES, nýbrž spedičních služeb.
- 125 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 126 Tato výtky musí být zamítnuta.
- 127 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nejsou tato zjištění Komise rozporná. I když se podle zjištění Komise shrnutých v bodech 85 a 86 výše kartelová dohoda o NES vztahovala pouze na příplatek NES, jejím cílem totiž bylo omezit hospodářskou soutěž mezi spedičními podniky, pokud jde o spediční služby.
- 128 Zatřetí žalobkyně uvádí, že důvod, proč spediční podniky uvádějí vedlejší služby, jako služby skladování NES, spolu se spedičními službami na svých fakturách, je čistě administrativní povahy, což sama Komise uznala. To umožňuje účtovat tyto služby v rámci jedné celkové faktury.
- 129 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.

- 130 Tato výtka musí být rovněž zamítnuta.
- 131 V této souvislosti je třeba připomenout, že okolnost, že spediční podniky účtovaly služby skladování NES svým zákazníkům, nikterak nezpochybňuje zjištění Komise, že existuje zvláštní poptávka po spedičních službách jako balíčcích služeb, neboť umožňují ušetřit čas a peníze. Argument žalobkyně, že to umožňuje zasílat jejich zákazníkům celkovou fakturu, toto zjištění naopak potvrzuje.
- 132 Kromě toho je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, v bodě 868 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise nekonstatovala, že skutečnost, že spediční podniky účtovaly služby skladování NES svým zákazníkům, je čistě administrativní povahy a je bezvýznamná. Komise pouze konstatovala, že okolnost, že spediční podniky na svých fakturách uváděly příplatek NES samostatně namísto toho, aby ho zahrnuly do konečné ceny spedičních služeb, představuje čistě formální aspekt, který je hospodářsky či právně bezvýznamný.
- 133 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že z čl. 1 odst. 1 napadeného rozhodnutí vyplývá, že se kartelová dohoda o NES vztahovala na poskytování služeb skladování NES.
- 134 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 135 V této souvislosti stačí konstatovat, že ze znění tohoto odstavce jasně vyplývá, že se kartelová dohoda o NES vztahovala na „odvětví leteckých spedičních služeb“.
- 136 Žádný z argumentů uváděných žalobkyní tudíž nemůže prokázat, že zjištění Komise, podle kterého bylo cílem kartelové dohody o NES omezit hospodářskou soutěž, pokud jde o spediční služby, je nesprávné.
- 137 Tato část musí být tedy zamítnuta.

K druhé části týkající se ovlivnění obchodu mezi členskými státy

- 138 Žalobkyně rovněž zpochybňuje závěr Komise, že kartelová dohoda o NES mohla výrazně ovlivnit obchodní toky mezi členskými státy.
- 139 V bodě 5.2.1.3 napadeného rozhodnutí, v bodech 590 až 599 a 602 až 615 odůvodnění Komise uvedla, že obchod mezi členskými státy mohl být ovlivněn kartelovou dohodou o NES přímo, pokud jde o poskytování spedičních služeb, a dále nepřímo, pokud jde o přepravované zboží.
- 140 Žalobkyně se domnívá, že tato zjištění jsou nesprávná. Ani účinky, které mohla mít kartelová dohoda o NES na spediční služby, ani účinky, které mohla mít na přepravu zboží, nemohly výrazně ovlivnit obchod mezi členskými státy. Komise vycházela z obecných argumentů, neposkytla dostatečné důkazy, nedodržela pokyny z roku 2004 a nevedla adekvátní šetření.
- 141 V této souvislosti je úvodem třeba připomenout, že čl. 101 odst. 1 SFEU a článek 53 Dohody o EHP se vztahují pouze na dohody, které mohou ovlivnit obchod mezi členskými státy. Jak vyplývá z judikatury, dohoda je způsobilá ovlivnit obchod mezi členskými státy, pakliže lze na základě souhrnu objektivních skutkových nebo právních okolností s dostatečnou mírou pravděpodobnosti předpokládat, že může přímo či nepřímo, skutečně nebo potenciálně ovlivnit obchod mezi členskými státy (rozsudek ze dne 13. července 2006, Manfredi a další, C-295/04 až C-298/04, Sb. rozh., EU:C:2006:461, bod 42).
- 142 Je rovněž třeba připomenout, že na dohodu se nevztahuje zákaz podle článku 101 SFEU, pokud ovlivňuje trh pouze v nevýrazném rozsahu (viz rozsudek ze dne 21. ledna 1999, Bagnasco a další, C-215/96 a C-216/96, Recueil, EU:C:1999:12, bod 34 a citovaná judikatura).

- 143 Přeshraniční povaha spedičních služeb nemůže být zaměňována s otázkou výrazného ovlivnění obchodu mezi členskými státy. Pokud by totiž mohla každá přeshraniční operace bez dalšího výrazně ovlivnit obchod mezi členskými státy, ztratil by pojem „výrazně“, který je jednou z judikatorně stanovených podmínek pro použití čl. 101 odst. 1 SFEU, veškerý význam (rozsudek ze dne 16. června 2011, Ziegler v. Komise, T-199/08, Sb. rozh., EU:T:2011:285, body 52 a 53).
- 144 S ohledem na skutečnost, že se pojem „obchod“ ve smyslu článku 101 SFEU neomezuje na tradiční přeshraniční obchod s výrobky, nýbrž zahrnuje i obchod se službami, je třeba se zabývat argumenty žalobkyně směřujícími ke zpochybnění zjištění Komise založených na účincích kartelové dohody o NES na obchod, pokud jde o spediční služby, a poté se zabývat argumenty směřujícími ke zpochybnění jejich zjištění založených na účincích uvedené kartelové dohody na tok zboží. Dále je třeba se zabývat argumentem vycházejícím z porušení zásady řádné správy a porušení bodu 77 pokynů z roku 2004.

K ovlivnění obchodu, pokud jde o spediční služby

- 145 Žalobkyně zpochybňuje zjištění Komise, že kartelová dohoda o NES mohla mít výrazné účinky na trh spedičních služeb.
- 146 V bodech 598, 607, 608, 610, 613 a 614 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že i přesto, že se kartelová dohoda o NES vztahovala pouze na právní úpravu jednoho členského státu, mohla ovlivnit obchod mezi členskými státy, zejména pokud jde o spediční služby. Spediční služby, jichž se týká kartelová dohoda o NES, poptávali nejen zákazníci ve Spojeném království, nýbrž i zákazníci usazení mimo Spojené království v jiných zemích EHP nebo místní úřady těchto zemí. Kromě toho odvětví spedičních služeb se vyznačuje významným objemem obchodu mezi členskými státy, jak mezi unijními státy, tak mezi státy Evropského sdružení volného obchodu (ESVO). Spediční podniky jsou v soutěžním vztahu ve všech nebo téměř ve všech státech EHP a jejich zákazníci jsou usazení v EHP. Je zjevné, že jednání celosvětových společností na anglickém trhu mohlo mít dopad na strukturu hospodářské soutěže v rámci vnitřního trhu, jelikož změněné marže ve Spojeném království mohly ovlivnit jejich obchodní chování v jiných členských státech. Dále Komise uvedla, že účinky kartelové dohody o NES na spediční služby byly výrazné, neboť podmínky pro domněnku stanovenou v bodě 53 pokynů z roku 2004 byly splněny. Zaprvé kartelová dohoda o NES je svou samotnou podstatou kartelovou dohodou, která může ovlivnit obchod mezi členskými státy ve smyslu tohoto bodu. Zadruhé obrát, kterého dosáhly strany v oblasti služeb dotčených kartelovou dohodou o NES, přesahoval 40 milionů eur a jejich podíl na trhu přesahoval prahovou hodnotu 5 %.
- 147 Žalobkyně se domnívá, že tato zjištění jsou chybná. Zjištění Komise jsou čistě spekulativní. Na rozdíl od zjištění Komise se kartelová dohoda o NES netýkala obchodu v několika členských státech a nebyla jeho hlavním cílem regulace hospodářské soutěže v EHP. Jakýkoli účinek příplatku NES byl omezen na Spojené království, či dokonce na některé jeho části.
- 148 Konkrétně žalobkyně zpochybňuje zaprvé zjištění Komise založené na účincích na zákazníky spedičních podniků a na jednání spedičních podniků v jiných členských státech a zadruhé její zjištění ohledně výrazné povahy ovlivnění obchodu.
- K účinkům na zákazníky spedičních podniků a na jednání spedičních podniků v jiných členských státech
- 149 Žalobkyně v prvním sledu uvádí, že zjištění Komise v bodě 610 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého změněné marže spedičních podniků ve Spojeném království mohly mít dopad na jejich chování v jiných členských státech, je čistě spekulativní. Komise nepředložila žádný důkaz, který by mohl prokázat, že příplatek NES, který je v praxi uplatnitelný pouze na zboží ve Spojeném království,

mohl mít jakýkoliv vliv na činnost podniků působících v jiných členských státech, obzvláště s ohledem na nízký obchodní význam příplatku NES. Za okolností projednávaného případu je irelevantní okolnost, že podniky, které se účastnily dohody, byly členy skupin různé státní příslušnosti.

150 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.

151 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 101 odst. 1 SFEU se vztahuje pouze na dohody, které mohou ovlivnit obchod mezi členskými státy. Komise tudíž není povinna prokázat skutečné účinky dohody, stačí, že prokáže, že tyto dohody mohou mít takový účinek. Komise se tak může omezit na prokázání, že existuje dostatečná míra pravděpodobnosti, že dohoda může přímo či nepřímo, skutečně nebo potenciálně ovlivnit obchod mezi členskými státy (rozsudek ze dne 17. července 1997, Ferriere Nord v. Komise, C-219/95 P, Recueil, EU:C:1997:375, bod 20).

152 Komise se přitom nedopustila chyby, když měla za to, že za okolností projednávaného případu je dostatečně pravděpodobné, že kartelová dohoda o NES mohla mít vliv na jednání spedičních podniků v jiných členských státech, než je Spojené království.

153 V tomto kontextu je totiž zaprvé třeba připomenout, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, se kartelová dohoda o NES týkala spedičních služeb (viz body 115 až 136 výše).

154 Zadruhé je třeba poukázat na to, že podle zjištění Komise v napadeném rozhodnutí, která nebyla žalobkyní zpochybnována, nabízejí spediční podniky, které se účastnily kartelové dohody o NES, své spediční služby i v jiných členských státech, než je Spojené království a jsou v těchto členských státech v konkurenčním vztahu, pokud jde o tyto spediční služby.

155 Zatřetí nelze za okolností projednávaného případu vyloučit, že při neexistenci kartelové dohody o NES mohla mít hospodářská soutěž mezi spedičními podniky ve vztahu k cenám vyplývajícím z NES dopad na marži spedičních podniků ve Spojeném království a mohla vést k získání a ztrátám podílů na trhu v tomto státě. V tomto kontextu sice žalobkyně uvádí, že příplatek NES měl pouze nízký obchodní význam. Tento argument však nemůže zpochybnit zjištění Komise, podle kterého s ohledem na okolnost, že se trh spedičních služeb vyznačuje nízkými maržemi, nemohl být obchodní význam příplatku NES považován za nevýrazný. Toto zjištění Komise je totiž podpořeno jejím zjištěním v bodě 907 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého se zákazníci spedičních podniků postavili proti placení příplatku NES, a dále důkazy zmíněnými v bodě 869 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které svědčí o obavách některých spedičních podniků, které se účastnily kartelové dohody o NES, že hospodářská soutěž týkající se cen vyplývajících z NES mohla změnit marže a vést k získání či ztrátě podílů na trhu. Je nutno konstatovat, že žalobkyně nepředkládá žádný argument, který by mohl tato zjištění zpochybnit.

156 Začtvrté se s ohledem na tyto okolnosti jeví dostatečně pravděpodobné, že kartelová dohoda o NES mohla mít dopad na jednání spedičních podniků v jiných členských státech, ve kterých byly rovněž v soutěžním vztahu, a změnit strukturu hospodářské soutěže v Unii v tomto ohledu.

157 Je tudíž třeba učinit závěr, že žádný z argumentů uváděných žalobkyní nemůže zpochybnit zjištění Komise založené na dopadu kartelové dohody o NES na jednání spedičních podniků v jiných členských státech, než je Spojené království.

158 Ve druhém sledu žalobkyně uvádí, že zjištění Komise v bodě 607 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého služby, jichž se týká kartelová dohoda o NES, poptávali nejen zákazníci ve Spojeném království, nýbrž i podniky usazené v jiných členských státech EHP, je chybné. Přeshraniční obchod není usnadněn poskytováním služeb skladování NES, jelikož tyto služby mají význam pouze ve Spojeném království a nevytvářejí poptávku mimo tento členský stát. Komise každopádně nepředložila dostatečný důkaz v tomto ohledu.

- 159 V tomto kontextu je třeba připomenout, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, se kartelová dohoda o NES netýkala služeb skladování NES, nýbrž spedičních služeb (viz body 115 až 136 výše).
- 160 Pokud jde kromě toho o pochybnosti žalobkyně týkající se zjištění Komise, že zákazníci usazení v jiných členských státech, než je Spojené království, poptávali spediční služby, které mohly být dotčeny kartelovou dohodou o NES, je třeba připomenout, že se Komise může omezit na prokázání, že existuje dostatečná míra pravděpodobnosti, že uvedená kartelová dohoda mohla přímo či nepřímo, skutečně nebo potenciálně ovlivnit obchod mezi členskými státy (viz bod 151 výše).
- 161 Jak přitom sama žalobkyně uvádí, Komise v této souvislosti vycházela z prohlášení [*důvěrné*], podle kterého [*důvěrné*].
- 162 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nemůže být hodnověrnost tohoto prohlášení zpochybněna jejím tvrzením, že ve většině případů, ve kterých bylo zboží nacházející se v jiném členském státě přepravováno přes Spojené království, nebyly služby skladování NES nezbytné. I kdyby totiž bylo toto tvrzení pravdivé, je nutno konstatovat, že se netýká případu, kdy zákazník nacházející se v jiném členském státě, než je Spojené království, požaduje spediční služby týkající se zboží, které se již nachází ve Spojeném království.
- 163 Je tudíž třeba konstatovat, že žádný z argumentů uváděných žalobkyní nemůže zpochybnit zjištění Komise založené na účincích kartelové dohody o NES na spediční služby požadované zákazníky nacházejícími se v jiném členském státě, než je Spojené království.
- 164 Ve třetím sledu žalobkyně uvádí, že povaha a rozsah kartelové dohody o NES ukazuje, že se omezoval na Spojené království a že jeho cílem nebylo vytvářet účinky na obchod mezi členskými státy. Kartelová dohoda o NES byla uplatňována zaměstnanci letecké nákladní dopravy různých podniků v oblasti londýnského letiště Heathrow. Komise neprokázala, že dotyčné osoby měly pravomoc nezbytnou k zavázání všech svých organizací ve Spojeném království. Člen společnosti Bax Global (UK), který se účastnil uvedené kartelové dohody, M. B., nehrál žádnou úlohu při stanovování cen. Bax uplatňovala politiku, která umožňovala autonomii, takže ředitelé organizačních složek společnosti Bax Global (UK) měli zpravidla značný rozhodovací prostor, pokud jde o ceny, přičemž každá organizační složka tvořila samostatnou obchodní jednotku. Výši příplatku NES uplatňovanou na konkrétního zákazníka společnosti Bax Global (UK) tudíž určoval ředitel dotyčné organizační složky v návaznosti na vyjednávání mezi organizační složkou odpovědnou za zasilání a uvedeným zákazníkem.
- 165 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 166 V této souvislosti je třeba konstatovat, že žalobkyně nezpochybňuje zjištění Komise v bodech 94 až 114 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterých se M. B. jako zástupce společnosti Bax Global (UK) účastnil schůzky a následných kontaktů, během kterých se dohodl se zástupci jiných spedičních podniků na zavedení příplatku NES, na sazbách tohoto příplatku, harmonogramu pro jeho uplatňování a na sledování jeho provádění.
- 167 Mimoto, pokud jde o argument vycházející z toho, že M. B. nehrál žádnou úlohu při stanovování cen, stačí poukázat na to, že žalobkyně nezpochybňuje zjištění Komise v bodě 122 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém Komise na základě důkazů podrobně vylíčila, že M. B. měl pravomoc stanovit ceny ve společnosti Bax Global (UK), že existence kartelové dohody o NES byla v této společnosti známa a že členové představenstva byli panem M. B. informováni o existenci kartelové dohody o NES a nic nenamítali. V tomto kontextu je rovněž třeba připomenout, že k tomu, aby účast zaměstnance podniku byla přičitatelná podniku, není nutné formální zmocnění (rozsudek ze dne 16. listopadu 2011, *Álvarez v. Komise*, T-78/06, EU:T:2011:673, bod 39).

168 Kromě toho v rozsahu, v němž žalobkyně uvádí, že rozsah kartelové dohody o NES byl omezený na Spojené království, či dokonce na část území tohoto členského státu, stačí poukázat na to, že z důvodu závěrů uvedených v bodech 149 až 163 výše nezpochybňuje tento argument zjištění Komise, podle kterého mohla mít kartelová dohoda o NES účinky v jiných členských státech.

169 Je tudíž třeba rozhodnout, že žádný z argumentů uváděných žalobkyní neumožňuje prokázat, že zjištění Komise, podle kterých kartelová dohoda o NES mohla mít účinky na jednání spedičních podniků v jiných členských státech a na zákazníky spedičních podniků, jsou chybná.

– K výrazné povaze ovlivnění obchodu

170 Žalobkyně rovněž zpochybňuje zjištění Komise, že kartelová dohoda o NES mohla výrazně ovlivnit obchod mezi členskými státy.

171 V této souvislosti v napadeném rozhodnutí Komise uvedla, že v projednávaném případě jsou podmínky pro pozitivní domněnku stanovenou v bodě 53 pokynů z roku 2004 splněny. Komise poukázala na to, že kartelová dohoda o NES svou samotnou podstatou může ovlivnit obchod mezi členskými státy. Kromě toho v bodě 614 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že obrat, kterého dotyčné strany dosáhly prostřednictvím dotyčného obchodu, byl podstatně vyšší než požadovaných 40 milionů eur. V bodech 613 a 899 odůvodnění napadeného rozhodnutí učinila Komise závěr, že nejen relativně silné individuální postavení dotčených podniků na trzích ve Spojeném království a v EHP, nýbrž i jejich celkový podíl na trhu ve Spojeném království a v EHP svědčí ve prospěch ovlivnění obchodu.

172 Žalobkyně se domnívá, že tato zjištění jsou chybná. Komise nesprávně uplatnila domněnku stanovenou v bodě 53 pokynů z roku 2004. Kromě toho za okolností projednávaného případu byla uvedená domněnka vyvrácena.

173 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.

174 V této souvislosti je třeba úvodem připomenout, že bod 53 pokynů z roku 2004, jehož legalita ani relevance není v rámci projednávané žaloby zpochybňována, zní takto:

„Komise bude také zastávat názor, že pokud jednání nebo dohoda může svou samotnou podstatou ovlivnit obchod mezi členskými státy, například proto, že se týká dovozů a vývozů nebo že pokrývá několik členských států, existuje vyvratitelná pozitivní domněnka pro to, že její ovlivnění obchodu je významné, pokud je obrat stran u výrobků pokrytých dohodou [...] vyšší než 40 milionů EUR. U těchto dohod, které mohou svou samotnou podstatou ovlivnit obchod mezi členskými státy, lze také často předpokládat, že jejich vliv je významný, pokud je podíl stran na trhu vyšší než prahová hodnota 5 % uvedená výše. Tato domněnka se však neuplatní, pokud dohoda pokrývá pouze část členského státu (viz bod 90 níže).“

175 Dále je třeba odmítnout argument žalobkyně vycházející z toho, že kartelová dohoda o NES nebyla dohodou, která svou samotnou podstatou mohla ovlivnit obchod mezi členskými státy. V tomto kontextu je třeba zaprvé poukázat na to, že uplatnění domněnky stanovené v bodě 53 pokynů z roku 2004 nutně nevyžaduje, aby se kartelová dohoda týkala několika členských států. Jak totiž vyplývá z použití slova „například“, jedná se pouze o příklad dohod, kterých se tento bod týká. Zadruhé je třeba odkázat na body 149 až 168 výše, ve kterých bylo uvedeno, že zjištění Komise, že i přesto, že se kartelová dohoda o NES týkala poplatků vyplývajících z právní úpravy Spojeného království týkající se NES, mohla ovlivnit trh spedičních služeb ve více členských státech, není chybné.

- 176 Kromě toho v rozsahu, v němž žalobkyně zpochybňuje analýzu Komise, podle které prahové hodnoty stanovené v bodě 53 pokynů z roku 2004 byly překročeny, je třeba konstatovat, že žalobkyně pouze tvrdí, že Komise neměla použít obrat dosažený v souvislosti se spedičními službami, nýbrž pouze obrat dosažený v souvislosti se službami skladování NES. V tomto ohledu stačí připomenout, že podle bodu 53 pokynů z roku 2004 je třeba zohlednit obrat dosažený stranami v rámci služeb dotčených kartelovou dohodou a dále že z důvodu závěrů v bodech 115 až 137 výše je třeba učinit závěr, že se kartelová dohoda o NES týkala spedičních služeb.
- 177 Mimoto v rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že Komise nezohlednila skutečnost, že domněnka stanovená v bodě 53 pokynů z roku 2004 je vyvrátitelná a že za okolností projednávaného případu byla vyvrácena, stačí poukázat na to, že v tomto kontextu žalobkyně neuvádí žádný argument, který by ještě nebyl zkoumán a odmítnut v bodech 115 až 176 výše.
- 178 Žádný argument uváděný žalobkyní tudíž nemůže zpochybnit závěr Komise, podle kterého kartelová dohoda o NES mohla výrazně ovlivnit obchod mezi členskými státy, pokud jde o spediční služby.

K ovlivnění toku zboží

- 179 Žalobkyně rovněž tvrdí, že zjištění Komise založená na ovlivnění toku zboží jsou chybná. Kartelová dohoda o NES neměla za následek změnu obchodních toků ani co se týče zboží pocházejícího ze Spojeného království, ani co se týče zboží pocházejícího z jiných států. Příplatek NES byl uplatňován pouze na zboží pocházející ze Spojeného království, přičemž možnost uplatňování příplatku NES na spedice nepocházející ze Spojeného království byla prakticky nulová. Kromě toho tok zboží nacházejícího se ve Spojeném království nemohl být příplatkem NES změněn. Kartelová dohoda o NES tudíž nemohla ovlivnit obchod mezi členskými státy, nebo alespoň ne výrazně.
- 180 Tyto argumenty musejí být odmítnuty jako irelevantní. I kdyby totiž kartelová dohoda o NES výrazně neovlivnila tok zboží mezi členskými státy, nemohlo by to zpochybnit závěr Komise, že z důvodu jejích účinků na spediční služby mohla uvedená kartelová dohoda výrazně ovlivnit obchod mezi členskými státy.

K porušení zásady řádné správy a bodu 77 pokynů z roku 2004

- 181 V rozsahu, v němž žalobkyně uvádí, že Komise porušila zásadu řádné správy a bod 77 pokynů z roku 2004, který stanoví, že pokud kartelové dohody pokrývají území jediného členského státu, může být nutné přistoupit k podrobnějšímu zkoumání schopnosti těchto kartelových dohod ovlivnit obchod mezi členskými státy, v tom, že neprovedla žádné dodatečné šetření, stačí poukázat na to, že z výše uvedených závěrů vyplývá, že na základě informací, které měla Komise k dispozici, mohla správně dospět k závěru, že kartelová dohoda o NES mohla ovlivnit obchod mezi členskými státy, aniž musela přistoupit k dodatečnému šetření.
- 182 Je tudíž třeba učinit závěr, že žádný z argumentů uváděných žalobkyní nemůže zpochybnit opodstatněnost zjištění Komise, podle kterého kartelová dohoda o NES mohla výrazně ovlivnit obchodní toky mezi členskými státy.
- 183 Třetí žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout v plném rozsahu.

4. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu týkajícímu se rozhodnutí Komise o výlučné odpovědnosti žalobkyně

- 184 V rámci tohoto žalobního důvodu žalobkyně zpochybňuje rozhodnutí Komise, že je výlučně odpovědná za jednání společnosti Bax Global (UK). Tento žalobní důvod se dělí na tři části. V rámci první části vycházející zejména z porušení čl. 101 odst. 1 SFEU a zásady osobní odpovědnosti žalobkyně tvrdí, že

neexistuje právní základ pro rozhodnutí o její odpovědnosti za jednání společnosti Bax Global (UK). V rámci druhé části vycházející z porušení článku 41 Listiny základních práv a zásady řádné správy žalobkyně Komisi vytýká, že neprovedla šetření za účelem zjištění, zda Brink's, bývalá mateřská společnost společnosti Bax Global (UK), měla být shledána odpovědnou společně se žalobkyní či výlučně odpovědnou za jednání této posledně uvedené společnosti. V rámci třetí části vycházející z porušení článku 296 SFEU žalobkyně Komisi vytýká, že dostatečně neodůvodnila napadené rozhodnutí v tomto ohledu.

K první části vycházející zejména z porušení čl. 101 odst. 1 SFEU a zásady osobní odpovědnosti

- 185 Tato část se týká rozhodnutí Komise, že žalobkyně je výlučně odpovědná za účast společnosti Bax Global (UK) na kartelové dohodě o NES.
- 186 V bodech 664 a 754 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že společnost Bax Global (UK) se podílela na kartelové dohodě o NES mezi 1. říjnem 2002 a 10. březnem 2003, že před přijetím napadeného rozhodnutí byly všechny její činnosti převedeny na jednu z jejích přidružených organizací, a sice žalobkyni, že zanikla, a tudíž nemohla být adresátem napadeného rozhodnutí, že žalobkyně je jejím hospodářským nástupcem, a že tudíž lze žalobkyni shledat odpovědnou za jednání společnosti Bax Global (UK).
- 187 Žalobkyně se domnívá, že Komise touto částí rozhodnutí porušila zásadu osobní odpovědnosti, čl. 101 odst. 1 SFEU a články 4, 7, jakož i čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003. V projednávaném případě neexistoval právní základ pro rozhodnutí o její odpovědnosti za účast společnosti Bax Global (UK) na kartelové dohodě o NES. Na rozdíl od zjištění Komise neměla akvizice a převzetí společnosti Bax Global (UK) za následek přechod odpovědnosti na žalobkyni za jednání podniku, kterému společnost Bax Global (UK) patřila mezi říjnem 2002 a březnem 2003 a který ovládala společnost Brink's. Jelikož Brink's ke dni přijetí napadeného rozhodnutí stále existovala, Komise ji měla shledat odpovědnou za jednání společnosti Bax Global (UK) namísto posledně uvedené. Přechod odpovědnosti na novou právnickou osobu podléhá podmínce, že tato nová právnická osoba tvoří s původní právnickou osobou jeden a tentýž podnik pro účely uplatnění unijních pravidel v oblasti hospodářské soutěže, což nebyl případ v projednávané věci.
- 188 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 189 V této souvislosti je třeba zaprvé připomenout, že pokud společnost poruší pravidla hospodářské soutěže, v souladu se zásadou osobní odpovědnosti této společnosti přísluší, aby za toto protiprávní jednání odpovídala.
- 190 Jak však Komise správně rozhodla v bodě 664 odůvodnění napadeného rozhodnutí, zásada osobní odpovědnosti nebrání tomu, aby v určitých případech nesl odpovědnost za jednání společnosti její hospodářský nástupce.
- 191 Z judikatury tak vyplývá, že hospodářský nástupce právní entity, která je odpovědná za porušení unijního práva v oblasti hospodářské soutěže, může nést odpovědnost, pokud uvedená entita v době přijetí rozhodnutí Komise právně neexistovala (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. září 2009, Erste Group Bank a další v. Komise, C-125/07 P, C-133/07 P a C-137/07 P, Sb. rozh., EU:C:2009:576, body 77 až 83, a ze dne 5. prosince 2013, SNIA v. Komise, C-448/11 P, EU:C:2013:801, bod 23).
- 192 Kromě toho pokud společnost odpovědná za porušení práva hospodářské soutěže převede hospodářskou činnost na dotyčném trhu na jinou společnost v okamžiku, kdy jsou tyto dvě společnosti součástí téhož podniku, pak společnost, na níž byla činnost převedena, může nést odpovědnost z důvodu strukturálních vazeb, které mezi těmito dvěma společnostmi tehdy existovaly (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P,

C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, EU:C:2004:6, body 354 až 360, a ze dne 31. března 2009, ArcelorMittal Luxembourg a další v. Komise, T-405/06, Sb. rozh., EU:T:2009:90, body 106 až 119).

- 193 V obou výše uvedených případech je přičtení odpovědnosti hospodářskému nástupci odůvodněno v zájmu účinného provádění pravidel hospodářské soutěže. Kdyby totiž Komise takovou možnost neměla, bylo by pro podniky snadné uniknout sankcím prostřednictvím restrukturalizací, převodů či jiných právních či organizačních změn. Cíl potlačit chování odporující pravidlům hospodářské soutěže a zabránit jejich opakování prostřednictvím odrazujících sankcí by tak byl ohrožen.
- 194 Jelikož Komise prokázala, že před přijetím napadeného rozhodnutí byly všechny činnosti společnosti Bax Global (UK) převedeny na žalobkyni, která byla v tomto okamžiku přidruženou organizací, a že společnost Bax Global (UK) zanikla (viz bod 186 výše), Komise byla oprávněna shledat žalobkyni odpovědnou za porušení, kterého se dopustila Bax Global (UK), na základě judikatury a zásad zmíněných v bodech 191 a 192 výše.
- 195 Žádný z argumentů předložených žalobkyní nemůže tento závěr zpochybnit.
- 196 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že z bodů 61 až 64 rozsudku ze dne 30. září 2009, Hoechst v. Komise (T-161/05, Sb. rozh., EU:T:2009:366) vyplývá, že za porušení odpovídá výlučně společnost Brink's jako bývalá mateřská společnost společnosti Bax Global (UK).
- 197 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že jelikož se Bax Global (UK) podílela na kartelové dohodě o NES (viz bod 186 výše), nese za to odpovědnost.
- 198 Kromě toho, pokud jde o případnou odpovědnost společnosti Brink's jako mateřské společnosti společnosti Bax Global (UK), je třeba připomenout, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, není možnost Komise shledat žalobkyni odpovědnou jako hospodářského nástupce podniku Bax Global (UK) omezena její případnou možností shledat rovněž odpovědnou její bývalou mateřskou společnost Brink's (v tomto smyslu viz rozsudek Erste Group Bank a další v. Komise, bod 191 výše, EU:C:2009:576, bod 82).
- 199 Mimoto je třeba poukázat na to, že bod 61 rozsudku Hoechst v. Komise, bod 196 výše (EU:T:2009:366) nikterak tomuto závěru neodporuje. V tomto bodě Tribunál zajisté rozhodl, že právnícká osoba, která řídila dotýčný podnik v době, v níž došlo k protiprávnímu jednání, odpovídá za toto jednání, i když ke dni přijetí rozhodnutí konstatujícího protiprávní jednání odpovídala za provoz podniku jiná společnost. Z jeho kontextu však vyplývá, že Tribunál v tomto bodě pouze objasnil, že mateřská společnost, která v době, kdy došlo k protiprávnímu jednání, ovládala dceřinou společnost, která se na tomto protiprávním jednání přímo podílela, a byla tudíž součástí téhož podniku, může nést odpovědnost za toto protiprávní jednání, i když ke dni přijetí rozhodnutí Komise tyto dvě společnosti již nejsou součástí téhož podniku.
- 200 Tato výtku tudíž musí být zamítnuta.
- 201 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že z bodu 109 rozsudku ArcelorMittal Luxembourg a další v. Komise, bod 192 výše (EU:T:2009:90) vyplývá, že v případě převodu celé hospodářské činnosti nebo její části z jedné právní entity na jinou může být nový provozovatel podniku považován za odpovědného za protiprávní jednání, kterého se původní provozovatel podniku dopustil v rámci předmětné činnosti, pokud tento nový provozovatel podniku tvoří spolu s původním provozovatelem pro účely použití pravidel hospodářské soutěže tutéž hospodářskou jednotku.
- 202 V této souvislosti je třeba připomenout, že případ, kterého se týká rozsudek ArcelorMittal Luxembourg a další v. Komise, bod 192 výše (EU:T:2009:90), a sice případu zmíněného v bodě 192 výše, není jediným případem, kdy hospodářský nástupce může nést odpovědnost. Jak bylo totiž uvedeno

v bodech 190 až 193 výše, pokud společnost, která porušila pravidla hospodářské soutěže, právně neexistovala v době přijetí napadeného rozhodnutí, Komise je oprávněna shledat odpovědným jejího hospodářského nástupce bez ohledu na to, zda byly tyto dva právní subjekty součástí téhož podniku. V projednávaném případě společnost Bax Global (UK) právně neexistovala v době přijetí napadeného rozhodnutí. Komise byla tudíž oprávněna shledat odpovědnou žalobkyni jako jejího hospodářského nástupce.

203 Kromě toho a v každém případě, pokud se jedná o uplatnění rozsudku ArcelorMittal Luxembourg a další v. Komise, bod 192 výše (EU:T:2009:90), je třeba poukázat na to, že v době, kdy byly činnosti společnosti Bax Global (UK) převedeny na žalobkyni, tyto dvě společnosti patřily skupině DB. Z důvodu strukturálních vazeb, které mezi nimi existovaly v době převodu hospodářské činnosti společnosti Bax Global (UK) na žalobkyni, byla tudíž Komise oprávněna shledat žalobkyni odpovědnou za jednání společnosti Bax Global (UK).

204 Tento argument je tudíž třeba odmítnout.

205 Zatřetí žalobkyně uvádí, že pojmy „podnik“ a „odpovědnost“ ve smyslu článku 101 SFEU, jakož i otázka přechodu odpovědnosti mezi jednotlivými podniky jsou právními pojmy, a že tudíž Komise neměla ve vztahu k těmto pojmům žádnou diskreční pravomoc.

206 Pokud jde o tento argument, je nejprve třeba poukázat na to, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by Komise měla za to, že disponuje diskreční pravomocí, pokud jde o pojem „podnik“ ve smyslu unijního práva v oblasti hospodářské soutěže či o přechod odpovědnosti. V bodě 754 odůvodnění napadeného rozhodnutí se totiž Komise omezila na uplatnění judikatury a zásad zmíněných v bodech 190 až 193 výše, podle kterých je v takovém případě, jako je projednávaný případ, oprávněna shledat odpovědným hospodářského nástupce společnosti, která se přímo podílela na protiprávním jednání.

207 Co se týče bodů 791 a 782 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterých Komise uvedla, že nesankcionuje bývalé mateřské společnosti dceřiných společností, které se podílely na kartelové dohodě o NES, je nutno konstatovat, že Komise v tomto kontextu pouze využila prostoru pro uvážení, kterým disponuje za účelem určení právních subjektů, kterým uloží sankci, jak uznává sama žalobkyně. Naproti tomu v tomto kontextu se Komise nevyjádřila k otázce, zda je možné mít v projednávaném případě za to, že tyto bývalé mateřské společnosti jsou součástí podniku, který porušil článek 101 SFEU, či k otázkám přechodu odpovědnosti.

208 Vzhledem k tomu, že žádný argument, jehož cílem je prokázat, že v projednávaném případě neexistoval právní základ pro uložení sankce žalobkyni, není opodstatněný, je třeba tuto část zamítnout.

K druhé části vycházející z porušení článku 41 Listiny základních práv a zásady řádné správy a ke třetí části vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění

209 V rámci těchto částí žalobkyně zaprvé uvádí, že Komise tím, že pečlivě a důkladně nezkoumala, zda mohla shledat Brink's odpovědnou za jednání společnosti Bax Global (UK) a v jaké míře bylo nutné a spravedlivé postihnout žalobkyni, aby bylo zajištěno účinné uplatnění unijních pravidel v oblasti hospodářské soutěže, porušila článek 41 Listiny základních práv a zásadu řádné správy. Zadruhé žalobkyně tvrdí, že se Komise spokojila s oznámením své volby neshledat Brink's odpovědnou, třebaže podle článku 296 SFEU měla odůvodnit své rozhodnutí neshledat Brink's, tj. bývalou mateřskou společnost společností Bax Global (UK), odpovědnou výlučně či solidárně. Podle žalobkyně je tudíž třeba napadené rozhodnutí zrušit, nebo alespoň uložit žalobkyni jen ten podíl pokuty, který by nakonec nesla, kdyby mohla od Brink's požadovat náhradu plnění jako solidárním dlužníkem.

210 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.

K porušení článku 41 Listiny základních práv a zásady řádné správy

- 211 Úvodem je třeba připomenout, že čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003 stanoví, že Komise může rozhodnutím uložit podnikům pokuty, pokud se úmyslně nebo z nedbalosti dopouštějí jednání v rozporu s článkem 101 SFEU. Toto ustanovení odkazuje pouze na možnost sankcionovat podniky, avšak neurčuje právní subjekty, kterým může být pokuta uložena. Komise tudíž disponuje prostorem pro uvážení ohledně volby právních subjektů, kterým uloží sankci za porušení unijního práva v oblasti hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudek Erste Group Bank a další v. Komise, bod 191 výše, EU:C:2009:576, bod 82).
- 212 Při výkonu této volby však Komise nemá absolutní volnost. Komise musí dodržovat zejména obecné zásady unijního práva a základní práva zaručená na unijní úrovni (v tomto smyslu viz stanovisko generální advokátky J. Kokott ve věci Alliance One International a Standard Commercial Tobacco v. Komise a Komise v. Alliance One International a další, C-628/10 P a C-14/11 P, Sb. rozh., EU:C:2012:11, bod 48).
- 213 Pokud se tak Komise během svého šetření rozhodne neuložit pokutu určité kategorii právních subjektů, které mohly být součástí podniku, který se dopustil protiprávního jednání, musí dodržovat zejména zásadu rovného zacházení.
- 214 Z toho vyplývá, že kritéria, která Komise stanoví za účelem rozlišení právních subjektů, kterým pokutu uloží, a právních subjektů, u kterých se rozhodne pokutu neuložit, nesmějí být nejen svévolná, nýbrž musejí být i uplatňována stejným způsobem.
- 215 Právě ve světle těchto zásad a této judikatury je třeba zkoumat, zda Komise v projednávaném případě překročila meze svého prostoru pro uvážení.
- 216 Pokud jde zaprvé o argumenty žalobkyně, jejichž cílem je zpochybnit kritéria, která Komise uplatnila, je třeba poukázat na to, že Komise v projednávaném případě rozhodla, že odpovědnost nesou nejen dceřiné společnosti, které se podílely na kartelové dohodě o NES, nýbrž i mateřské společnosti uvedených dceřiných společností, které byly v době přijetí napadeného rozhodnutí součástí téhož podniku ve smyslu článku 101 SFEU, v rozsahu, v němž jim účast na uvedené kartelové dohodě mohla být rovněž přičtena. Jak naproti tomu vyplývá z bodů 791 a 782 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komise rozhodla neuložit pokuty bývalým mateřským společnostem uvedených dceřiných společností bez ohledu na to, zda mohly rovněž nést odpovědnost za kartelovou dohodu o NES.
- 217 Takový přístup spadá do prostoru pro uvážení, kterým Komise disponuje. V rámci tohoto prostoru totiž Komise může zohlednit skutečnost, že přístup, jehož cílem by bylo sankcionovat všechny právní subjekty, které mohou nést odpovědnost za protiprávní jednání, by mohl podstatně ztížit její šetření (v tomto smyslu viz rozsudek Erste Group Bank a další v. Komise, bod 191 výše, EU:C:2009:576, bod 82).
- 218 Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že i při vyloučení v projednávaném případě bývalých mateřských společností dceřiných společností, které se podílely na kartelech AMS, NES, CAF a PSS, činil počet právních subjektů účastníků se řízení před Komisí 47. S ohledem na tento vysoký počet nemůže být rozhodnutí Komise nepostihnout rovněž bývalé společnosti uvedených dceřiných společností považováno za svévolné.
- 219 V tomto kontextu je rovněž třeba připomenout, že v bodech 155 až 167 rozsudku Soudního dvora ze dne 11. července 2013, Team Relocations a další v. Komise (C-444/11 P, EU:C:2013:464) Soudní dvůr již rozhodl, že Komise nepřekračuje meze svého prostoru pro uvážení, když rozhodne uložit sankce pouze společnostem, které se přímo podílely na protiprávním jednání, jakož i současným mateřským společnostem, které mohou nést odpovědnost za jejich jednání, a nikoli jejich bývalým mateřským společnostem.

- 220 Pokud jde zadruhé o způsob, jakým Komise uplatnila kritéria, která stanovila, stačí konstatovat, že žalobkyně neuvádí žádný argument, který by prokazoval, že tato kritéria nebyla uplatňována stejným způsobem.
- 221 Je tudíž třeba učinit závěr, že Komise tím, že se rozhodla nesankcionovat Brink's, tj. bývalou mateřskou společností Bax Global (UK), která se přímo podílela na kartelové dohodě o NES, ačkoli Brink's mohla případně nést odpovědnost, nepřekročila meze prostoru pro uvážení, kterým disponuje podle čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003.
- 222 Žádný z argumentů předložených žalobkyní nemůže tento závěr zpochybnit.
- 223 Na prvním místě na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nelze z rozsudku ze dne 18. července 2013, Dow Chemical a další v. Komise (C-499/11 P, EU:C:2013:482) vyvodit, že Komise byla v projednávaném případě povinna zkoumat, zda mohla shledat Brink's odpovědnou jako bývalou mateřskou společností Bax Global (UK). I kdyby totiž muselo být z bodu 47 uvedeného rozsudku vyvozeno, že Soudní dvůr v podstatě učinil závěr, že platí zásada, že Komise uloží pokutu všem právním subjektům, které jsou součástí podniku, který se dopustil protiprávního jednání, tento bod by musel být vykládán při zohlednění kontextu, do kterého zapadá. V uvedené věci totiž mateřská společnost, kterou Komise shledala odpovědnou za jednání jejích dceřiných společností, uplatnila, že s ohledem na prostor pro uvážení, kterým disponuje Komise, měla Komise odůvodnit své rozhodnutí shledat ji odpovědnou. Právě v odpověď na tento argument vycházel Soudní dvůr ze zásady, že jako společnost přidružená k podniku, který porušil článek 101 SFEU, musela být sankcionována mateřská společnost. Z tohoto rozsudku však nemůže být dovozeno, že Komisi je bráněno v přístupu spočívajícím v postihnutí jen některých kategorií právních subjektů, pokud takový přístup není svévolný a umožňuje jí účinně využívat jejích zdrojů. Soudní dvůr totiž v bodě 47 výše uvedeného rozsudku Dow Chemical a další v. Komise (EU:C:2013:482) výslovně uznal, že Komise nemusí sankcionovat mateřskou společnost za předpokladu, že se takové rozhodnutí zakládá na objektivních důvodech.
- 224 Na druhém místě žalobkyně tvrdí, že kdyby byla shledána odpovědnou společně s Brink's, poskytlo by jí to ekonomické výhody, jelikož by jí to usnadnilo domáhat se na ní náhrady plnění, pokud jde o zaplacení jejího podílu pokuty.
- 225 V této souvislosti stačí konstatovat, že i kdyby mohlo být žalobkyni a Brink's uloženo společně a nerozdílně zaplatit pokutu a i kdyby takové uložení pokuty poskytlo žalobkyni výhodu, tyto okolnosti nemohou prokázat, že Komise překročila meze prostoru pro uvážení, kterým disponuje. Komise totiž dbá na dodržování unijního práva v oblasti hospodářské soutěže v zájmu Unie a disponuje jen omezenými zdroji pro dosažení tohoto cíle. I když tudíž přístup spočívající v nepostihování všech právních subjektů, kterým by mohla být případně uložena pokuta, může mít za následek, že se právní subjekty, kterým je pokuta uložena, ocitnou v méně příznivé situaci, nebrání to Komisi v zaujetí tohoto přístupu, pokud je založen na objektivních důvodech a Komisi umožňuje účinněji využívat svých zdrojů.
- 226 Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, se Komise v projednávaném případě nedopustila pochybení, když rozhodla neuložit pokuty společnosti Brink's jako bývalé mateřské společnosti společnosti Bax Global (UK).
- 227 Druhá část vycházející z porušení článku 41 Listiny základních práv a zásady řádné správy musí být tudíž zamítnuta.

K porušení povinnosti uvést odůvodnění

- 228 Žalobkyně rovněž tvrdí, že Komise porušila povinnost uvést odůvodnění ve smyslu čl. 296 druhého pododstavce SFEU.

- 229 Úvodem je třeba připomenout, že odůvodnění požadované tímto ustanovením musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat přezkum (rozsudek ze dne 29. září 2011, *Elf Aquitaine v. Komise*, C-521/09 P, Sb. rozh., EU:C:2011:620, bod 147).
- 230 V rámci individuálních rozhodnutí tak z ustálené judikatury plyne, že účelem povinnosti odůvodnit individuální rozhodnutí je vedle umožnění soudního přezkumu poskytnout dotčené osobě dostatek údajů, aby seznala, zda je rozhodnutí případně stíženo vadou, která umožňuje zpochybnit jeho platnost (viz rozsudek *Elf Aquitaine v. Komise*, bod 229 výše, EU:C:2011:620, bod 148 a citovaná judikatura).
- 231 Podle ustálené judikatury musí být rovněž požadavek odůvodnění posuzován v závislosti na okolnostech projednávaného případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčko všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky čl. 296 druhého pododstavce SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext a na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek *Elf Aquitaine v. Komise*, bod 229 výše, EU:C:2011:620, bod 150 a citovaná judikatura).
- 232 Ve světle této judikatury je třeba zkoumat, zda je napadené rozhodnutí dostatečně odůvodněno.
- 233 V této souvislosti je třeba konstatovat, že v bodě 754 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že je oprávněna shledat žalobkyni odpovědnou za protiprávní jednání jako hospodářského nástupce podniku Bax Global (UK). Mimoto v bodech 791 a 782 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že se rozhodla nesankcionovat bývalé mateřské společnosti. Z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že se to vztahovalo na společnost Brink's jako na bývalou mateřskou společnost společnosti Bax Global (UK). Kromě toho z bodu 791 odůvodnění napadeného rozhodnutí a jeho kontextu dostatečně jasně vyplývá, že Komise měla za to, že se tímto přístupem měla vyhnout tomu, aby její šetření bylo podstatně ztíženo. Z napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že počet právních subjektů, které se účastnily řízení před Komisí, činil 47 a že přístup spočívající v sankcionování rovněž bývalých mateřských společností by měl za následek zvýšení již takto vysokého počtu. Kromě toho Komise v poznámce pod čarou č. 802 pod bodem 791 odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázala na bod 335 rozsudku ze dne 14. prosince 2006, *Raiffeisen Zentralbank Österreich a další v. Komise* (T-259/02 až T-264/02 a T-271/02, Sb. rozh., EU:T:2006:396), ve kterém Tribunál konstatoval, že šetření Komise by byla podstatně ztížena nezbytností v každém konkrétním případě nástupnictví v ovládnutí podniku ověřovat, v jakém rozsahu jeho jednání mohou být přičítána bývalé mateřské společnosti.
- 234 Je tudíž třeba učinit závěr, že informace obsažené v napadeném rozhodnutí byly dostatečné k tomu, aby bylo žalobkyni umožněno seznámit se s důvody, na jejichž základě se Komise rozhodla ji sankcionovat a nesankcionovat společnost Brink's, a dále Tribunálu umožněno vykonat svůj přezkum.
- 235 Je tudíž třeba rovněž zamítnout třetí část čtvrtého žalobního důvodu, a tedy čtvrtý žalobní důvod v plném rozsahu, nejen co se týče návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí, nýbrž i co se týče návrhu, aby Tribunál vykonal svou pravomoc přezkumu v plné jurisdikci.
- 5. K pátému žalobnímu důvodu týkajícímu se chyb ve výpočtu výše pokuty, jakož i porušení čl. 27 odst. 1 a 2 nařízení č. 1/2003 a práva na obhajobu*
- 236 Tento žalobní důvod se dělí na dvě části, z nichž první vychází z chyb ve výpočtu výše pokuty a druhá z porušení čl. 27 odst. 1 a 2 nařízení č. 1/2003, jakož i práva na obhajobu.

K první části týkající se chyb ve výpočtu pokuty

- 237 Tato část se týká té části napadeného rozhodnutí, v níž Komise vypočítala výši pokuty, kterou uložila žalobkyni.
- 238 V tomto kontextu se Komise opřela o obecnou metodu stanovenou v pokynech z roku 2006. Konkrétně měla Komise za to, že při určování základní výše pokuty je třeba podle bodu 13 pokynů z roku 2006 vycházet z hodnoty tržeb, kterých žalobkyně dosáhla v souvislosti se spedičními službami u zákazníků v EHP na obchodní trase dotčené kartelovou dohodou o NES, a dále uplatnit 15% míru závažnosti. Komise měla rovněž za to, že se žalobkyně nemohla dovolávat žádné polehčující okolnosti.
- 239 Žalobkyně tvrdí, že jí tak Komise uložila pokutu, která překračuje rozsah a závažnost kartelové dohody o NES. V tomto kontextu žalobkyně předkládá čtyři výtky. Zaprvé žalobkyně tvrdí, že Komise nevycházela z odpovídající hodnoty tržeb. Zadruhé zpochybňuje míru závažnosti uplatněnou Komisí. Zatřetí uvádí, že Komise nezohlednila polehčující okolnost, a sice existenci protiprávní kartelové dohody týkající se dopravních služeb. Začtvrté uvádí, že Komise porušila zásadu rovného zacházení.

K výtce týkající se hodnoty tržeb

- 240 Tato výtka se týká zjištění Komise v bodech 857 až 890 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterých je podle bodu 13 pokynů z roku 2006 třeba při určování základní výše pokuty vycházet z hodnoty tržeb, kterých žalobkyně dosáhla v souvislosti se spedičními službami u zákazníků v EHP na obchodní trase dotčené kartelovou dohodou o NES.
- 241 Žalobkyně se domnívá, že tato zjištění jsou chybná. Komise nedodržela pokyny z roku 2006, porušila čl. 23 odst. 2 a 3 nařízení č. 1/2003, zásadu proporcionality, zásadu přiměřenosti trestu za protiprávní jednání a zásadu *nulla poena sine culpa*. Podle žalobkyně se Komise dopustila rovněž nesprávného posouzení.
- 242 Žalobkyně v podstatě uvádí, že Komise tím, že vycházela z hodnoty tržeb, kterých dosáhla v souvislosti se spedičními službami u zákazníků v EHP na obchodní trase dotčené kartelovou dohodou o NES, jí uložila pokutu, která překračuje rozsah a závažnost protiprávního jednání konstatovaného v napadeném rozhodnutí. Podle žalobkyně neměla Komise vycházet z hodnoty tržeb dosažených v souvislosti se spedičními službami, ale měla se ujistit, že použitá hodnota tržeb odráží hospodářskou újmu způsobenou kartelovou dohodou o NES, namísto toho, aby se zakládala na obecných odrazujících cílech, a měla upravit tuto hodnotu s přihlédnutím k existenci kartelové dohody na předcházejícím trhu dopravních služeb.
- 243 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 244 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že z čl. 49 odst. 3 Listiny základních práv vyplývá, že přísnost trestu nesmí být nepřiměřená stíhanému protiprávnímu jednání a že podle čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003 musí Komise pro stanovení částky pokuty zohlednit závažnost a dobu trvání protiprávního jednání.
- 245 Zásada proporcionality a zásada přiměřenosti trestu za protiprávní jednání vyžadují, aby pokuty nebyly nepřiměřené z hlediska sledovaných cílů, to znamená ve vztahu k dodržování unijního práva v oblasti hospodářské soutěže, a aby částka pokuty uložená podniku za protiprávní jednání v oblasti hospodářské soutěže byla přiměřená protiprávnímu jednání posuzovanému jako celek, zejména s přihlédnutím k jeho závažnosti. Zásada proporcionality konkrétně znamená, že Komise musí stanovit pokutu přiměřeně k faktorům vzatým v úvahu za účelem posouzení závažnosti protiprávního jednání a musí v tomto ohledu tyto faktory používat uceleně a objektivně odůvodněně (rozsudek ze dne 27. září 2006, Jungbunzlauer v. Komise, T-43/02, Sb. rozh., EU:T:2006:270, body 226 až 228).

- 246 Kromě toho je třeba připomenout, že v rámci posuzování závažnosti porušení unijního práva v oblasti hospodářské soutěže musí Komise zohlednit značný počet prvků, jejichž povaha a význam se různí v závislosti na druhu protiprávního jednání a konkrétních okolnostech dotyčného jednání. Mezi tyto posuzované skutečnosti mohou být případně zahrnuty objem a hodnota zboží, které je předmětem protiprávního jednání, stejně jako velikost a hospodářská síla podniku, a tím i vliv, jaký mohl vykonávat na trh (rozsudky ze dne 7. června 1983, *Musique diffusion française a další v. Komise*, 100/80 až 103/80, Recueil, EU:C:1983:158, bod 121; ze dne 3. září 2009, *Prym a Prym Consumer v. Komise*, C-534/07 P, Sb. rozh., EU:C:2009:505, bod 96, a *KME Germany a další v. Komise*, bod 34 výše, EU:C:2011:816, body 58 a 59).
- 247 Pokud jde konkrétně o objem a hodnotu zboží, které je předmětem protiprávního jednání, Tribunál již konstatoval, že i když je nesporné, že obrat podniku nebo obrat na trhu je coby faktor pro hodnocení závažnosti protiprávního jednání nutně neurčitý a nedokonalý, je i přes svůj přibližný charakter v současnosti považován jak unijním zákonodárcem, tak Komisí a Soudním dvorem za vhodné kritérium v oblasti práva hospodářské soutěže k posouzení velikosti a hospodářské síly dotyčných podniků (rozsudek ze dne 6. května 2009, *KME Germany a další v. Komise*, T-127/04, Sb. rozh., EU:T:2009:142, bod 93).
- 248 Podíl celkového obratu pocházející z prodeje produktů nebo poskytování služeb, které jsou předmětem protiprávního jednání, totiž nejlépe odráží jeho hospodářský význam.
- 249 Tyto zásady se odrážejí v pokynech z roku 2006, které stanoví obecnou metodu pro výpočet výše pokut. Podle bodu 6 pokynů z roku 2006 je totiž „kombinace hodnoty tržeb souvisejících s protiprávním jednáním a doby trvání vhodnou hodnotou pro vyhodnocení ekonomického významu protiprávního jednání a relativní váhy každého podniku, který se podílel na protiprávním jednání“.
- 250 Pokyny z roku 2006 tak stanoví, že v první fázi Komise určí základní výši pokuty. V rámci této fáze podle bodu 13 pokynů z roku 2006 Komise identifikuje hodnotu tržeb za zboží nebo služby v příslušné zeměpisné oblasti uvnitř EHP během určitého roku, které přímo nebo nepřímo souvisejí s protiprávním jednáním. Kromě toho Komise na tuto hodnotu uplatní míru závažnosti ve formě určitého procentního podílu v závislosti na stupni závažnosti protiprávního jednání a vynásobí tento výsledek počtem roků, po které se podnik podílel na protiprávním jednání. V případě horizontálních dohod o stanovení cen, rozdělení trhů a omezení produkce zahrne Komise dodatečnou částku. Ve druhé fázi Komise zohlední přitěžující či polehčující okolnosti.
- 251 Komise tím, že přijala pokyny z roku 2006, se sama omezila při výkonu své posuzovací pravomoci. Komise se tedy bez udání důvodů nemůže od metody stanovené v těchto pokynech odchýlit, neboť v opačném případě by byla sankcionována případně z důvodu porušení takových obecných právních zásad, jako je zásada rovného zacházení nebo ochrana legitimního očekávání (rozsudek ze dne 28. června 2005, *Dansk Rørindustri a další v. Komise*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh., EU:C:2005:408, bod 211).
- 252 Bod 37 pokynů z roku 2006 však Komisi umožňuje odchýlit se od obecné metody stanovené v těchto pokynech, aby zohlednila konkrétní okolnosti dané věci nebo dosáhla odrazujícího účinku.
- 253 Právě ve světle těchto zásad a této judikatury je třeba se zabývat argumenty žalobkyně.

– K tržbám dosaženým v souvislosti s kartelovou dohodou o NES

- 254 Žalobkyně tvrdí, že se kartelová dohoda o NES týkala jen příplatku NES, a že tudíž Komise měla vycházet pouze z hodnoty tržeb dosažených v souvislosti se službami skladování NES. Kromě toho Komise neměla do hodnoty tržeb zahrnout náklady na dopravní služby účtované dopravci. Spediční podniky organizují přepravu zboží, avšak dopravci jim účtují své služby, včetně takových poplatků,

jako jsou palivové a bezpečnostní příplatky. Na poplatky a příplatky vybírané dopravci, nad kterými nemají spediční podniky žádnou kontrolu, tudíž nemůže být nahlíženo tak, že spadají do kartelové dohody o NES.

255 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.

256 V této souvislosti je třeba zaprvé připomenout, že podle bodu 13 pokynů z roku 2006 Komise identifikuje hodnotu tržeb za zboží nebo služby, které přímo nebo nepřímo souvisejí s protiprávním jednáním. Jak bylo uvedeno v bodech 84 až 101 a 115 až 137 výše, kartelová dohoda o NES se týkala spedičních služeb jako balíčků služeb. Komise tudíž nepřekročila meze, které si stanovila bodem 13 pokynů z roku 2006, když vycházela z hodnoty tržeb, kterých žalobkyně dosáhla v souvislosti se spedičními službami jako balíčky služeb, a nikoli pouze z hodnoty tržeb dosažených v souvislosti se službami skladování NES.

257 Zadruhé je třeba poukázat na to, že žádná z okolností dovolávaných žalobkyní neukládala Komisi povinnost odchytil se podle bodu 37 pokynů z roku 2006 od obecné metody stanovené bodem 13 těchto pokynů.

258 Žalobkyně uvádí, že společnost Bax Global (UK) jednala jako pouhý zprostředkovatel v postavení „výběrčího“ ohledně některých výdajů.

259 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že zejména v bodech odůvodnění 65, 878 a 879 napadeného rozhodnutí Komise uznala, že spediční podniky mají postavení zprostředkovatelů mezi dopravcem a speditérem, a mohou existovat ve velké škále obchodních forem.

260 Je však třeba konstatovat, že v případě, kdy spediční podnik nepřenáší náklady na dopravu na své zákazníky a jeho příjmy se omezují na poplatek obdrženy od dopravce, nevystává žádný problém, jelikož pouze částka poplatku se odrazí v jeho obratu.

261 Pokud jde o případ, ve kterém spediční podnik přenáší na své zákazníky náklady na dopravu, kterou sám musel nebo bude muset zaplatit třetím stranám, je třeba připomenout, že jak vyplývá ze zjištění Komise shrnutých v bodě 85 výše, z ekonomického hlediska se úloha spedičního podniku neomezuje na úlohu pouhého zprostředkovatele. Spediční podnik totiž přeměňuje služby nabyté od třetích stran a jiné vstupní služby na integrované spediční služby, které jejich zákazníkům umožňují ušetřit čas a peníze, a uspokojují tudíž zvláštní poptávku, která by nebyla uspokojena jednotlivými službami, z nichž se spediční služby skládají. S ohledem na tato zjištění je Komise v tomto případě oprávněna vycházet z hodnoty tržeb spedičního podniku ve smyslu bodu 13 pokynů z roku 2006.

262 Kromě toho na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nebyla Komise povinna odečíst hodnotu dopravních služeb.

263 Jak bylo totiž uvedeno výše, tyto služby musejí být považovány za vstupní služby pro spediční služby. Ve všech průmyslových odvětvích přitom existují náklady spjaté s konečným výrobkem, na které výrobce nemá vliv, ale které nicméně tvoří podstatnou část celé jeho činnosti. Není tudíž třeba odečítat náklady na vstupy, které jsou spjaté s cenou prodávaných výrobků a služeb, od hodnoty tržeb, i když náklady na vstupy tvoří významnou část hodnoty tržeb (v tomto smyslu viz rozsudky KME Germany a další v. Komise, bod 34 výše, EU:C:2011:816, body 58 až 65, a KME Germany a další v. Komise, bod 247 výše, EU:T:2009:142, bod 91). Tato judikatura se sice týká věci, ve které nebyly pokyny z roku 2006 ještě použitelné. Tato judikatura se však může na tyto pokyny uplatnit. Úvahy, na kterých je tato judikatura založena, se totiž obecně týkají použití obratu v rámci výpočtu výše pokut a naznačují, že se jedná o objektivní kritérium, které úzce souvisí s dotčeným protiprávním jednáním (v této souvislosti viz stanovisko generálního advokáta M. Watheleta ve věci Guardian Industries a Guardian Europe v. Komise, C-580/12 P, Sb. rozh., EU:C:2014:272, bod 59).

264 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tudíž povaha spedičních služeb a kartelové dohody o NES nebránily tomu, aby Komise vycházela z celkového obratu, kterého žalobkyně dosáhla v souvislosti s těmito službami na dotyčné obchodní trase, aniž by od něho odečetla náklady na dopravní služby nebo jiné služby, které poskytly třetí strany, avšak které byly součástí balíčku služeb, ze kterých se uvedené spediční služby skládají.

– K uplatnění příplatku NES

265 Žalobkyně uvádí, že Komise neměla zohlednit spediční služby, které nepodléhaly příplatku NES. V případech, kdy se tento příplatek neuplatňoval, nemohlo být na obrat vzniklý spedicí nahlíženo tak, že se týkal jednání týkajícího se NES.

266 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.

267 V této souvislosti je třeba připomenout, že podle bodu 13 pokynů z roku 2006 vychází Komise z hodnoty tržeb, které souvisejí s protiprávním jednáním, aniž by zohledňovala provádění protiprávního jednání. Z tohoto bodu tedy neplyne, že by při výpočtu hodnoty tržeb bylo možné zohledňovat jen hodnotu tržeb vyplývající z plnění, která byla skutečně ovlivněna protiprávními kartelovými dohodami (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. června 2011, *Putters International v. Komise*, T-211/08, Sb. rozh., EU:T:2011:289, bod 58).

268 V tomto kontextu je však rovněž třeba připomenout, že podle judikatury nelze pojem „hodnota tržeb“ uvedený v bodě 13 pokynů z roku 2006 rozšířit tak, aby zahrnoval prodeje uskutečněné dotčeným podnikem, které přímo či nepřímo nespádají do působnosti vytýkané kartelové dohody (rozsudek *Team Relocations a další v. Komise*, bod 219 výše, EU:C:2013:464, body 73 až 78).

269 Je přitom nutno konstatovat, že žalobkyně pouze uplatňuje, že Komise neměla zohlednit spediční služby, vůči kterým nebyl příplatek NES uplatněn, avšak neuvádí žádný argument, který by umožňoval prokázat, že spediční služby, které Komise zohlednila, a sice obrat na obchodní trase dotčené kartelovou dohodou o NES, nespádaly do působnosti uvedené kartelové dohody.

270 Kromě toho za okolností projednávaného případu nebyla Komise povinna odchýlit se podle bodu 37 pokynů z roku 2006 od obecné metody stanovené bodem 13 těchto pokynů. Unijní soudy totiž nikdy neuložily povinnost Komisi ve všech jednotlivých případech určovat, které z tržeb jsou ovlivněny kartelovou dohodou (rozsudek *Putters International v. Komise*, bod 267 výše, EU:T:2011:289, bod 60). Jak naopak vyplývá z judikatury Soudního dvora, omezení hodnoty tržeb na tržby, u nichž je zjištěno, že byly skutečně ovlivněny kartelovou dohodou uzavřenou daným podnikem, by mělo za následek umělou minimalizaci hospodářského významu uvedené kartelové dohody, jelikož pouhá skutečnost, že byl nalezen omezený počet přímých důkazů o prodeích skutečně dotčených kartelovou dohodou, by v konečném důsledku vedla k uložení pokuty bez skutečného vztahu k působnosti dotčené kartelové dohody. Taková odměna za utajení by rovněž byla v rozporu s cílem účinně stíhat a trestat porušení článku 101 SFEU, a tudíž ji nelze připustit (rozsudek *Team Relocations a další v. Komise*, bod 219 výše, EU:C:2013:464, body 76 a 77).

271 Argument vycházející z uplatnění příplatku NES je tudíž třeba odmítnout.

– K existenci kartelové dohody týkající se leteckých dopravních služeb

272 Žalobkyně uvádí, že Komise porušila zásadu přiměřenosti trestu za protiprávní jednání, zásadu proporcionality a zásadu *nulla poena sine culpa* tím, že nezohlednila okolnost, že ceny za dopravní služby byly nafouknuté kartelovou dohodou týkající se těchto služeb. V důsledku toho Komise sankcionovala účinky jednoho a téhož protiprávního jednání dvakrát, a sice poprvé ve vztahu k dopravcům, kteří se dopustili protiprávního jednání, a podruhé ve vztahu k jejich zákazníkům.

Žalobkyně rovněž tvrdí, že závěr Komise v bodě 884 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého může žalobkyně podat návrh na zahájení řízení před vnitrostátními občanskoprávními soudy proti dopravcům, je irelevantní.

- 273 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 274 V této souvislosti je úvodem třeba poukázat na to, že pokyny z roku 2006 neobsahují pravidla, která by výslovně stanovila, že existence předcházející kartelové dohody musí být zohledněna v rámci výpočtu pokut.
- 275 Je tudíž třeba zkoumat, zda existence kartelové dohody týkající se trhu předcházejícího trhu, který je dotčen protiprávním jednáním, za které je uložena pokuta, představuje okolnost, která Komisi ukládá odchýlit se od obecné metody stanovené v bodě 13 pokynů z roku 2006.
- 276 V tomto kontextu je třeba připomenout, že použití kritéria hodnoty tržeb jako výchozího bodu pro výpočet pokut je odůvodněno zejména skutečností, že podíl celkového obratu pocházející z prodeje produktů nebo poskytování služeb, které jsou předmětem protiprávního jednání, nejlépe odráží hospodářský význam tohoto protiprávního jednání (viz body 247 a 248 výše), a že se jedná o objektivní kritérium, které je snadné uplatnit.
- 277 Okolnost, že trh s leteckými dopravními službami byl dotčen kartelovou dohodou, nemůže zneplatnit závěr Komise, podle kterého hodnota tržeb, kterých žalobkyně dosáhla na trhu spedičních služeb na obchodní trase dotčené kartelovou dohodou o NES, vskutku může odrážet hospodářský význam její účasti na tomto protiprávním jednání. Zprvce se totiž jedná o obrat žalobkyně v konkrétních tržních podmínkách. Zadruhé existuje objektivní vazba mezi kartelovou dohodou o NES a tímto obratem, která odráží relativní váhu účasti žalobkyně.
- 278 Kromě toho je třeba poukázat na to, že přístup, podle kterého by existence protiprávní kartelové dohody týkající se předcházejícího trhu ukládala Komisi povinnost upravit hodnotu tržeb dosažených v souvislosti s protiprávním jednáním, které se týká navazujícího trhu, by měl za následek zavedení prvku nejistoty již v prvotní fázi výpočtu pokut. Zprvce by totiž bylo obecně obtížné určit výši odpočtů, které by se musely provést. Zadruhé, aby byla dodržena zásada rovného zacházení, musely by se provést odpočty nejen v případě, kdy se protiprávní kartelová dohoda týká předcházejícího trhu, nýbrž i obecněji ve všech případech, kdy faktory – o kterých je třeba mít za to, že jsou v rozporu s unijním právem – mohou mít přímý či nepřímý vliv na ceny dotčených výrobků nebo služeb. Zatřetí by měl takový přístup za následek, že by základ pro výpočet výše pokuty mohl být zpochybněn po přijetí napadeného rozhodnutí v případech, kdy by faktory, které mohou mít přímý či nepřímý vliv na ceny vstupů, byly objeveny po tomto datu. Přístup zastávaný žalobkyní by tudíž mohl vést k nekonečným a neřešitelným sporům, včetně námitek diskriminace.
- 279 Pokud jde o argument vycházející z porušení zásady *nulla poena sine culpa*, stačí poukázat na to, že jelikož byla pokuta uložena žalobkyni vypočtena na základě prodejních cen, které sama účtovala svým zákazníkům, Komise ji nesankcionovala za protiprávní jednání, kterého se dopustila třetí strana, avšak ve vztahu k příjmům, kterých sama dosáhla a za které musí odpovídat. Tento argument je tudíž třeba rovněž odmítnout.
- 280 S ohledem na tato zjištění je třeba učinit závěr, že existence kartelové dohody týkající se trhu, který předchází trhu, jenž je dotčen protiprávním jednáním, za které je uložena pokuta, nemůže být považována za okolnost, která by Komisi ukládala odchýlit se od obecné metody stanovené v bodě 13 pokynů z roku 2006.

281 Je tudíž třeba odmítnout argument vycházející z existence kartelové dohody týkající se trhu dopravních služeb, aniž je třeba rozhodovat o otázce, zda je v tomto kontextu relevantní poznámka Komise v bodě 884 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle které žalobkyně může podat návrh na zahájení řízení před vnitrostátními občanskoprávními soudy proti dopravcům. I kdyby tato poznámka byla nesprávná, nezpochybnila by totiž ostatní zjištění Komise, jejichž opodstatněnost byla zkoumána výše.

– K zohlednění způsobené hospodářské újmy

282 Žalobkyně uvádí, že Komise dostatečně nezohlednila hospodářskou újmu způsobenou kartelovou dohodou o NES. Podle pokynů z roku 2006 platí, že pokuty specificky souvisí s předpokládanou hospodářskou újmou odvozenou z hodnoty tržeb souvisejících s protiprávním jednáním. Komise se tedy musí ujistit, že použitý obrat odráží hospodářskou újmu. Ve fázi, kdy se určuje obrat týkající se zjištěného protiprávního jednání, není třeba zohlednit obecný odrazující účinek, jelikož takový účinek může být zohledněn až v pozdější fázi výpočtu pokuty. V projednávaném případě okolnosti, že maximální teoretický obrat související se systémem NES představuje jen zanedbatelnou část výše uložené pokuty a ještě zanedbatelnější část obratu použitého Komisí, ukazují, že přístup Komise je v rozporu s pokyny z roku 2006.

283 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.

284 V této souvislosti je třeba poukázat na prvním místě na to, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, ani bod 13, ani jiný bod pokynů z roku 2006 nestanoví, že hodnota tržeb musí být upravena s ohledem na hospodářskou újmu způsobenou protiprávním jednáním.

285 Na druhém místě okolnosti dovolávané žalobkyní neukládaly Komisi povinnost, aby se podle bodu 37 pokynů z roku 2006 odchýlila od obecné metody stanovené v bodě 13 těchto pokynů.

286 Je zajisté pravda, že v rámci výpočtu pokut nelze hodnotě tržeb přikládat přílišný význam (rozsudek KME Germany a další v. Komise, bod 34 výše, EU:C:2011:816, bod 60). V této souvislosti však stačí připomenout, že hodnota tržeb je pouze jedním z několika kritérií, které je zohledněno obecnou metodou stanovenou pokyny z roku 2006. I kdyby totiž takové okolnosti uplatňované žalobkyní, jako je způsobená újma či dosažená marže, byly relevantní pro výpočet pokut podle uvedené metodiky, mohly by být zohledněny v rámci pozdějších fází tohoto výpočtu, jako je posuzování míry závažnosti protiprávního jednání, existence polehčujících či přitěžujících okolností, nebo dokonce schopnosti dotyčných podniků zaplatit pokutu. I kdyby tudíž Komise byla v projednávaném případě povinna zohlednit okolnosti uplatňované žalobkyní v rámci pozdějších fází určování výše pokuty, nebyla by z tohoto důvodu povinna odchýlit se podle bodu 37 pokynů z roku 2006 od bodu 13 těchto pokynů.

287 Pokud jde o vztah mezi výší pokut a výší zavedených příplatků, je třeba poukázat na to, že pokuty musejí být zajisté stanoveny na dostatečně vysoké úrovni, aby podniky byly odrazeny od účasti na kartelové dohodě, a to i přes výhody, které jim z toho mohou plynout. Naproti tomu nelze výši pokuty považovat za nepřiměřenou jen proto, že neodráží hospodářskou újmu, která byla či mohla být způsobena dotčenou kartelovou dohodou.

288 V tomto kontextu je rovněž třeba odmítnout argument žalobkyně vycházející z toho, že ve fázi určování hodnoty tržeb vycházela Komise z obecného cíle odrazení, ačkoli neměla právo zohlednit takový cíl v této fázi výpočtu pokut.

289 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že Komise tím, že vycházela z hodnoty tržeb, kterých žalobkyně dosáhla v souvislosti se spedičními službami u zákazníků z EHP na obchodní trase dotčené kartelovou dohodou o NES, pouze uplatnila obecnou metodu stanovenou v bodě 13 pokynů z roku 2006, a neodchýlila se tedy od této metody tím, že by uplatnila obecný cíl odrazení.

290 Kromě toho za předpokladu, že žalobkyně svými argumenty hodlá tvrdit, že v rozsahu, v němž hodnota tržeb neodráží hospodářskou újmu způsobenou ve formě vybíraných příplatků, byla Komise povinna tuto hodnotu upravit, aby zabránila zohlednění obecného cíle odrazení již v této fázi výpočtu pokut, je třeba tyto argumenty rovněž odmítnout.

291 V tomto kontextu je třeba poukázat na to, že hodnota tržeb je používána jako náhradní hodnota pro zohlednění hospodářského významu protiprávního jednání nejen proto, že nejlépe odráží hospodářský význam tohoto protiprávního jednání, jakož i relativní váhu každého podniku podílejícího se na protiprávním jednání, nýbrž i proto, že se jedná o objektivní kritérium, které je snadné uplatnit. Tento posledně uvedený aspekt hodnoty tržeb činí kroky Komise ve vztahu k podnikům předvídatelnějšími a umožňuje jim odhadnout výši pokuty, které se vystavují, pokud se rozhodnou účastnit se na protiprávní kartelové dohodě. Použití kritéria hodnoty tržeb v bodě 13 pokynů z roku 2006 sleduje tedy zejména obecný cíl odrazení. Na rozdíl od toho, co naznačuje žalobkyně, přitom nic nebrání tomu, aby Komise v rámci úkolu dohledu nad dodržováním unijního práva v oblasti hospodářské soutěže, který jí svěřují Smlouvy (rozsudky *Musique Diffusion française* a další v. Komise, bod 246 výše, EU:C:1983:158, bod 105, a *Dansk Rørindustri* a další v. Komise, bod 251 výše, EU:C:2005:408, bod 170), sledovala při stanovení obecné metody pro výpočet pokut cíl obecné prevence.

292 Argumenty vycházející z toho, že Komise dostatečně nezohlednila hospodářskou újmu způsobenou kartelovou dohodou o NES, musejí být tudíž rovněž odmítnuty.

– K dotčeným faktorům hospodářské soutěže

293 Žalobkyně rovněž tvrdí, že z důvodu skutečnosti, že Komise vycházela z hodnoty tržeb dosažených v souvislosti se spedičními službami, ji sankcionovala, jako by cílem kartelové dohody o NES bylo stanovení konečné ceny spedičních služeb nebo pokrytí všech faktorů hospodářské soutěže existujících v odvětví spedice.

294 Komise tento argument zpochybňuje.

295 V této souvislosti je třeba připomenout, že jak bylo uvedeno v bodech 267 až 270 výše, Komise byla oprávněna použít za výchozí bod pro výpočet pokuty tržby spadající do působnosti uvedené kartelové dohody bez ohledu na závažnost tohoto protiprávního jednání.

296 Kromě toho je třeba připomenout, že podle obecné metody stanovené pokyny z roku 2006 je povaha protiprávního jednání zohledňována v pozdější fázi při určování míry závažnosti, která je podle bodu 20 uvedených pokynů vyhodnocována individuálně pro každý typ protiprávního jednání, přičemž se přihlíží ke všem důležitým okolnostem případu.

297 S ohledem na tato zjištění nelze ze skutečnosti, že Komise vycházela z hodnoty tržeb dosažených v souvislosti se spedičními službami dotčenými kartelovou dohodou o NES jako výchozího bodu pro výpočet pokuty uložené žalobkyni, vyvodit, že Komise zacházela s kartelovou dohodou o NES jako s kartelovou dohodou, jejímž cílem je stanovení konečné ceny spedičních služeb nebo pokrytí všech faktorů hospodářské soutěže.

298 Tento argument musí být tudíž zamítnut.

– K nesprávným posouzením

299 V rozsahu, v němž žalobkyně uvádí, že se Komise dopustila nesprávných posouzení, odkazuje pouze na argumenty, které byly již zkoumány a odmítnuty výše. Tento argument je tudíž třeba rovněž zamítnout.

300 Je tedy třeba učinit závěr, že žádný z argumentů uváděných žalobkyní nemůže prokázat, že Komise tím, že vycházela z hodnoty tržeb dosažených v souvislosti se spedičními službami souvisejícími s kartelovou dohodou o NES, nedodržela pokyny z roku 2006, porušila čl. 23 odst. 2 a 3 nařízení č. 1/2003, zásadu proporcionality, zásadu přiměřenosti trestu za protiprávní jednání či zásadu *nulla poena sine culpa* nebo že se dopustila nesprávného posouzení.

301 Z toho plyne, že je třeba zamítnout v plném rozsahu výtku týkající se toho, že Komise vycházela z hodnoty tržeb, kterých žalobkyně dosáhla v souvislosti se spedičními službami u zákazníků v EHP na obchodní trase dotčené kartelovou dohodou o NES.

K výtce týkající se míry závažnosti

302 V replice žalobkyně zpochybňuje závěr Komise v bodě 945 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého byla pro kartelovou dohodu o NES přiměřená 15% míra závažnosti.

303 V bodech 891 až 947 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla Komise důvody, proč je tato míra závažnosti přiměřená. V tomto kontextu Komise zejména uvedla, že cílem kartelové dohody o NES bylo přímo či nepřímo stanovit ceny nebo jiné obchodní podmínky. V této souvislosti Komise poukázala na to, že se podniky dohodly na zavedení příplatku NES, na sazbách tohoto příplatku a harmonogramu pro jeho uplatňování. Komise rovněž shledala, že tato kartelová dohoda byla prováděna částečně a že její provádění bylo sledováno.

304 Žalobkyně se domnívá, že 15% míra závažnosti stanovená Komisí správně neodráží závažnost kartelové dohody o NES.

305 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.

306 V této souvislosti je zaprvé třeba poukázat na to, že žalobkyně neuvádí žádný argument, který by konkrétně zpochybnil zjištění Komise týkající se míry závažnosti uvedené v bodech 891 až 947 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

307 Zadruhé je třeba konstatovat, že i kdyby argumenty žalobkyně týkající se použití hodnoty tržeb byly zohledněny rovněž jako argumenty týkající se míry závažnosti, nemohly by prokázat pochybení ve zjištěních Komise ohledně tohoto podílu.

308 Je totiž třeba poukázat na to, že kartelová dohoda o NES představuje horizontální kartelovou dohodu týkající se cenového prvku spedičních služeb, a musí být tudíž považována za závažné omezení hospodářské soutěže.

309 Dále je třeba připomenout, že z bodu 23 pokynů z roku 2006 vyplývá, že se podíl tržeb, který Komise zohlední u horizontálních dohod o stanovení cen, bude většinou nacházet v horní části stupnice, dosahující výše 30 %.

310 Kromě toho s ohledem na povahu dotyčných služeb neumožňuje okolnost, že se kartelová dohoda o NES týkala pouze příplatku NES, učinit závěr, že 15% míra závažnosti není přiměřená. Jak totiž Komise uvedla v bodě 869 odůvodnění napadeného rozhodnutí a jak dokládají důkazy v něm zmíněné, jednání ve vzájemné shodě ohledně přenesení nákladových faktorů prostřednictvím zavedení příplatku mohlo mít nezanedbatelný vliv na jednání spedičních podniků a na strukturu trhu (viz body 155 a 156 výše).

311 Ze stejných důvodů je třeba odmítnout argument vycházející z toho, že maximální teoretický obrat související se systémem NES představuje jen zanedbatelnou část výše uložené pokuty a ještě zanedbatelnější část obratu použitého Komisí.

312 Nakonec, pokud jde o provádění kartelové dohody, je třeba konstatovat, že žalobkyně nezpochybňuje zjištění Komise v bodě 907 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že zaprvé úroveň provádění kartelové dohody o NES nebyla přičitatelná záměru podniků ukončit tuto kartelovou dohodu, nýbrž vyplývala z okolností, které nesouvisely s jejím fungováním, jako například zdrženlivost zákazníků, a že zadruhé žádný z účastníků řízení dostatečně neprokázal, že by se vyhýbal provádění uvedené kartelové dohody a choval se na trhu konkurenčním způsobem.

313 S ohledem na tato zjištění nelze stanovení 15% míry závažnosti považovat za nepřiměřené.

314 Je tedy třeba rovněž zamítnout výtku týkající se 15% míry závažnosti stanovené Komisí, aniž je třeba rozhodovat o otázce, zda je tato výtku přípustná navzdory skutečnosti, že žalobkyně uplatnila nepřiměřenost tohoto podílu až ve fázi repliky, a dále neidentifikovala zjištění Komise týkající se míry závažnosti, která hodlala zpochybnit.

K výtce týkající se existence polehčující okolnosti

315 Žalobkyně uvádí, že Komise měla zohlednit existenci předcházející kartelové dohody a její vliv na ceny dopravních služeb jako polehčující okolnosti. Komise měla navíc provést další šetření v tomto ohledu, a tedy rovněž porušila zásadu řádné správy.

316 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.

317 V této souvislosti je třeba připomenout, že bod 29 pokynů z roku 2006 uvádí demonstrativní seznam polehčujících okolností, které za určitých podmínek mohou vést ke snížení základní výše pokuty.

318 Pokud se totiž protiprávního jednání dopustilo více podniků, je třeba zkoumat závažnost účasti každého z nich na protiprávním jednání za účelem zjištění, zda v jejich případě existují přítěžující nebo polehčující okolnosti (rozsudek ze dne 25. října 2011, Aragonesas Industrias y Energía v. Komise, T-348/08, Sb. rozh., EU:T:2011:621, bod 277).

319 Je přitom třeba poukázat na to, že nelze spojovat existenci kartelové dohody týkající se předcházejícího trhu s jednou z polehčujících okolností výslovně zmíněných v bodě 29 pokynů z roku 2006.

320 Kromě toho, ač seznam uvedený v bodě 29 pokynů z roku 2006 není vyčerpávající, je třeba konstatovat, že existence kartelové dohody týkající se trhu dopravních služeb je vnějším faktorem, který nemůže snížit relativní závažnost účasti žalobkyně na kartelové dohodě o NES.

321 Kromě toho v rozsahu, v němž musí být argument uváděný žalobkyní chápán tak, že existuje příčinná souvislost mezi příplatky, které spediční podniky účtovaly svým zákazníkům a příplatky zavedenými dopravci, stačí konstatovat, že takový argument nemůže odůvodnit protiprávní kartelovou dohodu mezi spedičními podniky, jejímž cílem je navzájem si nekonkurovat, pokud jde o náklady vyplývající ze služeb skladování NES, a přenést tyto příplatky na jejich zákazníky.

322 V projednávaném případě tudíž nelze existenci kartelové dohody týkající se dopravních služeb považovat za polehčující okolnost.

323 V tomto kontextu je rovněž třeba připomenout, že Tribunál měl již příležitost zkoumat a odmítnout srovnatelný argument (rozsudek ze dne 14. května 2014, Reagens v. Komise, T-30/10, EU:T:2014:253, bod 289).

324 S ohledem na tyto úvahy je třeba zamítnout výtku vycházející z toho, že Komise nezohlednila polehčující okolnost a porušila zásadu řádné správy.

K výtce vycházející z porušení zásady rovného zacházení

- 325 Žalobkyně uvádí, že Komise porušila zásadu rovného zacházení tím, že v projednávané věci uplatnila odlišnou metodiku od metodiky ve věci COMP/39258 – Letecká nákladní doprava (dále jen „věc letecké nákladní dopravy“). V této posledně uvedené věci stanovila Komise vyšší pokut uložených dopravcům pouze na základě obrátů v souvislosti s palivovými a bezpečnostními příplatky.
- 326 V této souvislosti je zaprvé třeba připomenout, že zásada rovného zacházení představuje obecnou právní zásadu, kterou je Komise vázána v rámci řízení zahájeného na základě článku 101 SFEU a která brání tomu, aby se srovnatelnými situacemi bylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (rozsudek ze dne 29. června 2012, GDF Suez v. Komise, T-370/09, EU:T:2012:333, bod 386).
- 327 Pokud jde zadruhé o otázku, zda Komise zacházela se srovnatelnou situací odlišně, je nejprve třeba připomenout, že její rozhodovací praxe nevytváří právní rámec pro pokuty v oblasti hospodářské soutěže, a že pokud jde o případnou diskriminaci, rozhodnutí týkající se jiných případů mají pouze orientační povahu, jestliže okolnosti v odlišných věcech nejsou totožné (rozsudek ze dne 21. září 2006, JCB Service v. Komise, C-167/04 P, Sb. rozh., EU:C:2006:594, body 201 a 205).
- 328 To *a fortiori* platí v projednávaném případě, ve kterém je dotčená věc, a sice určení hodnoty tržeb použité jako výchozí bod pro výpočet pokut, předmětem výslovného pravidla v bodě 13 pokynů z roku 2006. V takovém případě je totiž třeba zkoumat výtku vycházející z porušení zásady rovného zacházení ve světle údajů uvedených ve zmíněném bodě, který Komise přijala, aby posílila soudržnost svého postoje v jednotlivých případech. Z výše uvedených úvah přitom vyplývá, že Komise dodržela obecnou metodiku stanovenou v uvedeném bodě, a dále že za okolností projednávaného případu nebyla Komise povinna se od ní odchýlit.
- 329 I kdyby se tvrzení žalobkyně, podle kterého Komise uplatnila odlišnou metodiku ve věci letecké nákladní dopravy, prokázalo, nemohlo by to prokázat, že v projednávaném případě Komise porušila zásadu rovného zacházení. V takovém případě totiž na rozdíl od okolností projednávaného případu buď existovaly okolnosti ve věci letecké nákladní dopravy, které odůvodňovaly, aby se Komise odchýlila od obecné metody stanovené v bodě 13 pokynů z roku 2006, nebo Komise zmíněné pokyny v uvedené věci nerespektovala. V žádném z těchto případů však žalobkyně není oprávněna domáhat se toho, aby s ní bylo zacházeno v projednávané věci stejně jako ve věci letecké nákladní dopravy.
- 330 Je tedy třeba rovněž zamítnout výtku vycházející z porušení zásady rovného zacházení.

Závěry

- 331 V rozsahu, v němž tato část zní na zrušení pokuty uložené v čl. 2 odst. 1 písm. a) napadeného rozhodnutí, je tudíž třeba tuto část zamítnout.
- 332 Je rovněž třeba ji zamítnout v rozsahu, v němž je předkládána na podporu návrhu, aby Tribunál vykonal svou pravomoc přezkumu v plné jurisdikci.
- 333 Přezkum této části totiž nejen neodhalil pochybení, nýbrž ani nepřiměřené prvky v rámci výpočtu pokut.
- 334 Konkrétně s ohledem na úvahy v bodech 240 až 264 a 272 až 301 výše je třeba poukázat na to, že přístup navržený žalobkyní spočívající v zohlednění pouze obrátu dosaženého v souvislosti se službami skladování NES ani přístup, podle kterého se náklady na dopravní služby odečtou od použité hodnoty tržeb, ani přístup, podle kterého se tato hodnota tržeb upraví z důvodu existence kartelové

dohody týkající se trhu dopravních služeb, nemohou být považovány za správné, jelikož takové přístupy nemohou adekvátně odrážet hospodářský význam účasti žalobkyně na kartelové dohodě o NES, která se týkala spedičních služeb jako balíčků služeb.

335 V tomto kontextu je třeba rovněž poukázat na to, že i když nelze vyloučit, že existence nízkých marží může být ukazatelem nízké finanční schopnosti podniku navzdory rozsahu jeho obratu, v projednávaném případě nebyl předložen žádný argument, který by umožňoval prokázat, že uložené pokuty byly s ohledem na finanční schopnost žalobkyně nadměrné.

336 Kromě toho z důvodů vylíčených v bodech 265 až 271 výše nelze ani přístup, podle kterého mohou být zohledněny pouze tržby, ohledně kterých byl příplatek NES skutečně účtován, považovat za správný.

337 První část pátého žalobního důvodu musí být tudíž zamítnuta.

K druhé části vycházející z porušení článku 27 nařízení č. 1/2003 a práva na obhajobu

338 Tato část se týká odůvodnění v bodech 887 a 888 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterých Komise vylíčila důvody, proč nemá být žalobkyni zpřístupněn spis ve věci letecké nákladní dopravy. V tomto kontextu Komise poukázala na to, že se žalobkyně této posledně uvedené věci neúčastnila, a že tudíž nemůže mít přístup ke spisu podle oznámení Komise o pravidlech pro přístup do spisu Komise v případech podle článků [101 SFEU] a [102 SFEU], článků 53, 54 a 57 Dohody o EHP a nařízení Rady (ES) č. 139/2004 (Úř. věst. 2005, C 325, s. 7), ani podle nařízení (ES) Komise č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků [101 SFEU] a [102 SFEU] (Úř. věst. L 123, s. 18). Kromě toho Komise konstatovala, že každopádně žádný z dokumentů obsažených ve spisu k věci letecké nákladní dopravy není relevantní pro odpovědnost spedičních podniků v projednávaném případě.

339 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila čl. 27 odst. 1 nařízení č. 1/2003 a právo na obhajobu. Komise jí měla umožnit seznámit se s relevantními informacemi ve věci letecké nákladní dopravy, které úzce souvisejí s projednávanou věcí. Bez adekvátního přístupu ke spisu nemohla žalobkyně plně vykonat své právo na obhajobu.

340 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.

341 V této souvislosti je třeba úvodem připomenout, že podle čl. 27 odst. 1 nařízení č. 1/2003 platí, že před přijetím rozhodnutí podle článků 7, 8, 23 a čl. 24 odst. 2 uvedeného nařízení poskytne Komise podnikům, proti nimž je vedeno řízení Komise, příležitost vyjádřit se k námitkám přijatým Komisí. Komise založí svá rozhodnutí pouze na námitkách, ke kterým se mohly dotyčné strany vyjádřit.

342 Článek 27 odst. 2 nařízení č. 1/2003 stanoví, že při řízení musí být plně dodržováno právo dotyčných stran na obhajobu. Tyto strany musí mít právo nahlížet do spisů Komise, s výhradou oprávněného zájmu podniků na ochraně jejich obchodního tajemství.

343 Podle článku 15 nařízení č. 773/2004 umožní Komise na žádost stranám, jimž určila oznámení námitek, přístup ke spisům, který bude poskytnut po doručení oznámení námitek.

344 Z těchto ustanovení vyplývá, že Komise musí umožnit dotčenému podniku seznámit se se všemi dokumenty obsaženými ve vyšetřovacím spise, které by mohly být relevantní pro jeho obhajobu. Mezi tyto dokumenty patří písemnosti svědčící jak v neprospěch, tak ve prospěch, s výjimkou obchodních tajemství jiných podniků, interních dokumentů Komise a jiných důvěrných informací (rozsudek ze dne 1. července 2010, Knauf Gips v. Komise, C-407/08 P, Sb. rozh., EU:C:2010:389, bod 22).

- 345 Pokud jde o nezpřístupnění dokumentů ve prospěch, dotyčný podnik musí podle ustálené judikatury pouze prokázat, že jeho nezpřístupnění mohlo ovlivnit k jeho újmě průběh řízení a obsah rozhodnutí Komise. Postačí tak, že podnik prokáže, že uvedené dokumenty mohl použít ke své obhajobě v tom smyslu, že pokud by je mohl uplatnit během správního řízení, mohl by se dovolávat skutečností, které se neshodují se závěry učiněnými v tomto stadiu Komisí, a mohl by tedy jakýmkoli způsobem ovlivnit závěry Komise učiněné v případném rozhodnutí, přinejmenším ohledně závažnosti a doby trvání vytýkaného jednání, a tedy výše pokuty (rozsudek Knauf Gips v. Komise, bod 344 výše, EU:C:2010:389, bod 23).
- 346 Z toho plyne, že žalobkyně musí nejenom doložit, že neměla přístup k dokumentům obsaženým ve spisu ve věci letecké nákladní dopravy, ale i prokázat, že by je bývala mohla použít ke své obhajobě. Žalobkyně se totiž nemůže účelně dovolávat nezpřístupnění dokumentů, které nejsou relevantní.
- 347 Žalobkyně uvádí, že na základě relevantních částí spisu ve věci letecké nákladní dopravy byla s to poskytnout odhad dopadu kartelové dohody týkající se letecké nákladní dopravy na svůj obrat. Žalobkyně by tak mohla prokázat, že rozhodnutí Komise zohlednit nadhodnocený obrat bylo nesprávné a nepřiměřené.
- 348 Jak bylo uvedeno v bodech 272 až 281 a 315 až 324 výše, existence kartelové dohody týkající se leteckých dopravních služeb přitom nemohla mít vliv na obrat použitý Komisí a nemohla být vzata v úvahu jako polehčující okolnost. Kromě toho, jak bylo uvedeno v bodech 325 až 330 výše, žalobkyně nemůže založit výtku vycházející z porušení zásady rovného zacházení na jednání Komise ve věci letecké nákladní dopravy.
- 349 V tomto kontextu je rovněž třeba odmítnout argument žalobkyně, podle kterého není rozhodnutí Komise nezpřístupnit jí spis bez dalšího zkoumání soudržné s „uceleným přístupem unijního práva“. Tento argument totiž nemůže zpochybnit závěr, že obsah spisu ve věci letecké nákladní dopravy nemůže ovlivnit posouzení Komise v napadeném rozhodnutí. Kromě toho v rozsahu, v němž žalobkyně v tomto kontextu uplatňuje rozsudek ze dne 22. května 2012, EnBW Energie Baden-Württemberg v. Komise (T-344/08, Sb. rozh., EU:T:2012:242), stačí poukázat na to, že se tento rozsudek týkal přístupu ke spisu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43), a nikoli ustanovení zmíněných v bodech 341 až 343 výše, a dále že tento rozsudek byl zrušen Soudním dvorem (rozsudek ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW, C-365/12 P, Sb. rozh., EU:C:2014:112).
- 350 Žalobkyně neuvádí žádný argument, který by mohl zpochybnit tato zjištění či prokázat, že obsah spisu ve věci letecké nákladní dopravy mohl ovlivnit jiný prvek posouzení Komise v napadeném rozhodnutí.
- 351 Je tudíž třeba rovněž zamítnout tuto část, a tedy tento žalobní důvod v plném rozsahu, nejen co se týče návrhu na zrušení, nýbrž i co se týče návrhu, aby Tribunál vykonal svou pravomoc přezkumu v plné jurisdikci.

6. K šestému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a zásady rovného zacházení, nedodržení oznámení o spolupráci z roku 2006 a nesprávného posouzení

- 352 Tento žalobní důvod se týká rozhodnutí Komise poskytnout společnosti DP ochranu před pokutou v souvislosti s kartelovou dohodou o NES.
- 353 V bodech 1026 až 1103 odůvodnění napadeného rozhodnutí poskytl Komise společnosti DP ochranu před pokutou v souvislosti s kartelovými dohodami o NES, AMS, CAF a PSS. V tomto ohledu poukázala Komise na to, že v době, kdy obdržela žádost společnosti DP o poskytnutí ochrany s ohledem na informace, které jí uvedená společnost předložila, byla oprávněna poskytnout

společnosti DP dopisem ze dne 24. září 2007 podmíněnou ochranu v souvislosti s údajnou kartelovou dohodou mezi soukromými poskytovateli mezinárodních spedičních služeb, jejímž cílem bylo stanovit nebo přenést na jejich zákazníky různé poplatky a příplatky, zejména [důvěrné]. Na konci správního řízení Komise rozhodla, že společnost DP dostatečně spolupracovala a údajná kartelová dohoda, v souvislosti s níž jí poskytla podmíněnou ochranu, „plně zahrnovala všechna protiprávní jednání, jichž se týká napadené rozhodnutí“. Kromě toho Komise posoudila žádosti o poskytnutí ochrany a o snížení pokuty jiných podniků v souvislosti s těmito kartelovými dohodami.

354 Žalobkyně tvrdí, že tato zjištění jsou chybná. Komise zvýhodnila společnost DP ve vztahu k ostatním podnikům, které předložily žádosti o poskytnutí ochrany a o snížení pokuty, jelikož jejich žádosti posoudila na jiném základě než žádost společnosti DP. Přestože Komise konstatovala existenci čtyř protiprávních jednání, poskytla společnosti DP obecnou podmíněnou ochranu zahrnující odvětví leteckých spedičních služeb, aniž zkoumala, zda důkazy, které tento podnik předložil, zahrnovaly všechna dotčená jednání. Komise postupovala odlišně, pokud jde o žádosti jiných podniků o snížení pokuty, které posoudila vzhledem ke každému protiprávnímu jednání zvlášť. Žalobkyně tvrdí, že kdyby byly všechny žádosti o poskytnutí ochrany a o snížení pokuty posuzovány při zohlednění odvětví spedičních služeb jako celku, měla by nárok na příznivější zacházení.

355 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.

356 S ohledem na argumenty žalobkyně, jejichž cílem je prokázat, že kdyby Komise správně aplikovala oznámení o spolupráci z roku 2006, bylo by s ní zacházeno příznivěji, je třeba zaprvé zkoumat, zda se Komise dopustila pochybení tím, že společnosti DP poskytla ochranu v souvislosti s kartelovou dohodou o NES, a poté se zadruhé zabývat argumentem vycházejícím z toho, že Komise použila odlišný základ ohledně žádostí jiných podniků o snížení pokuty, mezi něž patří žalobkyně.

K dodržení podmínek stanovených pro poskytnutí ochrany

357 V této souvislosti je třeba připomenout, že z bodu 8 písm. a) oznámení o spolupráci z roku 2006 vyplývá, že Komise poskytne podniku, který přizná svou účast na údajné kartelové dohodě, podmíněnou ochranu, pokud tento podnik předloží jako první informace a důkazy, jež Komisi umožní, aby provedla cílenou kontrolu v souvislosti s touto kartelovou dohodou.

358 Bod 9 oznámení o spolupráci z roku 2006 zní následovně:

„Aby Komise mohla provést cílenou inspekci ve smyslu bodu 8 písm. a), jí musí podnik předložit informace a důkazy uvedené níže do takové míry, aby to, dle názoru Komise, neohrozilo inspekce:

(a) Prohlášení podniku [...], jež zahrnuje v rozsahu žadatelé v době podání žádosti známém:

- podrobný popis údajné kartelové dohody, včetně například cílů, činností a fungování této dohody; údaje o dotčených produktech nebo službách, zeměpisném rozsahu, době trvání kartelu a odhadovaných objemech trhu, který byl ovlivněn údajným kartelem; určité dny, místa, obsah a účastníci údajných kontaktů v rámci kartelu, a všechna relevantní vysvětlení v souvislosti s jednotlivými důkazy předloženými na podporu žádosti;
- jméno a adresu právnické osoby předkládající žádost o prominutí pokuty a také jména a adresy všech dalších podniků, které se údajného kartelu účastní (účastnily);
- jména, postavení, umístění kanceláří, a v nezbytném případě domácí adresy všech jednotlivců, kteří podle vědomí žadatele jsou nebo byli zapojeni do údajného kartelu včetně jednotlivců, kteří do něj byli zapojeni jménem žadatele;

— informace o tom, na které další orgány pro hospodářskou soutěž v EU i mimo EU se žadatel obrátil nebo hodlá obrátit v souvislosti s údajným kartelem; a

(b) ostatní důkazy související s údajným kartelem, které žadatel drží nebo má k dispozici v době podání žádosti, zejména včetně jakýchkoliv důkazů pocházejících z doby trvání protiprávního jednání.“

359 Bod 18 oznámení o spolupráci z roku 2006 stanoví, že jakmile Komise obdrží od podniku informace a důkazy a ověří, že splňují podmínky uvedené v bodě 8 písm. a), písemně poskytne podniku podmíněnou ochranu před pokutami.

360 Z bodu 22 uvedeného oznámení vyplývá, že pokud na konci správního řízení podnik splnil podmínky uvedené v bodě 12 tohoto oznámení, mezi něž patří zejména skutečná, plná, průběžná a pohotová spolupráce s Komisí, Komise mu v rozhodnutí, kterým ukončuje správní řízení, poskytne konečnou ochranu před pokutami.

361 Kromě toho je třeba připomenout, že Komise tím, že přijala oznámení o spolupráci z roku 2006, vyvolala legitimní očekávání, což ostatně uznala v bodě 38 uvedeného oznámení. S ohledem na legitimní očekávání, které z tohoto oznámení mohou vyvodit podniky, které si přejí spolupracovat s Komisí, je tedy Komise povinna dodržovat toto oznámení. Pokud by tedy Komise nedodržela pokyny stanovené v uvedeném oznámení, porušila by zásadu ochrany legitimního očekávání (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. června 2008, Hoechst v. Komise, T-410/03, Sb. rozh., EU:T:2008:211, bod 510, a ze dne 13. července 2011, Kone a další v. Komise, T-151/07, Sb. rozh., EU:T:2011:365, bod 127).

362 Pokud jde o volbu prvků zohledněných při uplatňování kritérií uvedených v oznámení o spolupráci z roku 2006 a o posouzení těchto prvků, je na Tribunálu, aby vykonal svůj přezkum legality, aniž by se opíral o prostor pro uvážení, kterým disponuje Komise, aby tak upustil od důkladného přezkumu právního i skutkového stavu (rozsudek ze dne 24. října 2013, Kone a další v. Komise, C-510/11 P, EU:C:2013:696, body 24 a 54).

363 Argumenty žalobkyně je třeba se zabývat s ohledem na tuto judikaturu a tyto zásady.

364 S ohledem na strukturu pravidel v oznámení o spolupráci z roku 2006 je třeba zkoumat, zda podle bodu 8 písm. a) a bodů 9 a 18 oznámení o spolupráci z roku 2006 byla Komise oprávněna poskytnout společnosti DP podmíněnou ochranu před pokutami v souvislosti s údajnou kartelovou dohodou s rozsahem uvedeným v bodě 353 výše, a poté zkoumat, zda na konci správního řízení byla Komise oprávněna poskytnout společnosti DP konečnou ochranu před pokutami v souvislosti s kartelovou dohodou o NES.

365 Podle bodu 8 písm. a) oznámení o spolupráci z roku 2006 musela být tedy společnost DP prvním podnikem, který předložil informace a důkazy, jež Komisi umožnily, aby provedla cílenou kontrolu v souvislosti s údajnou kartelovou dohodou zahrnující kartelovou dohodu o NES.

366 Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že v době, kdy společnost DP předložila svou žádost o poskytnutí ochrany, neměla Komise k dispozici žádné informace o existenci případných protiprávních jednání v odvětví leteckých spedičních služeb. Komise tudíž musela posoudit žádost společnosti DP o poskytnutí ochrany na základě informací a důkazů předložených uvedenou společností. V projednávaném případě měla Komise za to, že informace společnosti DP jí umožňovaly provést cílené kontroly v souvislosti s kartelovou dohodou s rozsahem uvedeným v bodě 353 výše.

367 V této souvislosti se žalobkyně omezuje na argument, že Komise implicitně poskytla společnosti DP ochranu před pokutami ve vztahu ke všem dotčeným jednáním, aniž by posoudila, zda důkazy předložené společností DP zahrnovaly všechna dotčená jednání.

- 368 V této souvislosti je třeba připomenout, že v době, kdy Komise obdrží žádost o poskytnutí ochrany ve smyslu bodu 8, o dotčené kartelové dohodě ještě neví. Jak je tudíž upřesněno v poznámce pod čarou č. 1 k bodu 8 písm. a) oznámení o spolupráci z roku 2006, Komise musí provést posouzení žádosti o poskytnutí ochrany *ex ante*, které se zakládá výlučně na druhu a kvalitě informací poskytnutých podnikem.
- 369 Oznámení o spolupráci z roku 2006 tudíž nebrání tomu, aby Komise poskytla podniku podmíněnou ochranu, třebaže informace předložené tímto podnikem jí ještě neumožňují vytvořit si podrobnou a přesnou představu o povaze a rozsahu údajné kartelové dohody.
- 370 Přestože totiž bod 9 písm. a) oznámení o spolupráci z roku 2006 vyžaduje, že podnik žádající o ochranu musí poskytnout Komisi „podrobný popis“ zejména údajné kartelové dohody a jejího zeměpisného rozsahu, jakož i „určité“ informace o jejím obsahu, tato povinnost platí pouze v rozsahu, v němž podnik má takovou znalost v době podání žádosti. Kromě toho je třeba připomenout, že spolupráce podniku na odhalení kartelové dohody, o níž Komise doposud nevěděla, má vnitřní hodnotu, jež může odůvodnit přiznání ochrany před pokutou. Cílem bodu 8 písm. a) a bodu 18 oznámení o spolupráci z roku 2006 je totiž ulehčit odhalování protiprávních jednání, o kterých Komise neví a které by bez důkazů poskytnutých podnikem žádajícím o poskytnutí ochrany zůstaly neznámé (obdobně viz rozsudek Kone a další v. Komise, bod 362 výše, EU:C:2013:696, bod 67).
- 371 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, bod 8 písm. a), body 9 a 18 oznámení o spolupráci z roku 2006 tudíž nevyžadují, aby poznatky předložené podnikem představovaly informace a důkazy, které se konkrétně týkají protiprávních jednání, která Komise konstatuje na konci správního řízení. Stačí, aby jí tyto poznatky umožnily provést cílené šetření ve vztahu k údajnému protiprávnímu jednání, které zahrnuje jedno či více protiprávních jednání, která konstatuje na konci tohoto řízení.
- 372 Dále je třeba poukázat na to, že žalobkyně neuvádí žádný argument, který by mohl zpochybnit závěr Komise, že informace, jež jí společnost DP předložila přede dnem 24. září 2007, jí umožnily provést cílenou kontrolu v souvislosti s údajnou kartelovou dohodou mezi soukromými poskytovateli mezinárodních spedičních služeb, jejímž cílem bylo stanovit nebo přenést různé poplatky a příplatky na územích uvedených v bodě 353 výše.
- 373 Komise se tudíž nedopustila pochybení tím, že poskytla společnosti DP podmíněnou ochranu v souvislosti s takovou údajnou kartelovou dohodou podle bodu 8 písm. a) a bodů 9 a 18 oznámení o spolupráci z roku 2006.
- 374 Pokud jde o rozhodnutí Komise poskytnout společnosti DP konečnou ochranu před pokutami na konci správního řízení, je třeba poukázat na to, že Komise poté, co v bodě 1029 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že kartelové dohody o NES, AMS, CAF a PSS představují samostatná trvající protiprávní jednání, v bodě 1031 odůvodnění uvedeného rozhodnutí rozhodla, že údajná kartelová dohoda, v souvislosti s níž poskytla společnosti DP podmíněnou ochranu, „plně zahrnovala všechna protiprávní jednání, jichž se týká napadené rozhodnutí“.
- 375 Komise tak postupovala v souladu s postupem stanoveným v bodě 22 oznámení o spolupráci z roku 2006.
- 376 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba učinit závěr, že Komise v projednávaném případě neporušila podmínky stanovené v bodě 8 písm. a) a bodech 9, 18 a 22 oznámení o spolupráci z roku 2006.

K argumentu vycházejícímu z použití odlišného základu

- 377 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila zásadu rovného zacházení a dopustila se nesprávného posouzení tím, že vyřídila žádost společnosti DP o poskytnutí ochrany na jiném základě než žádosti jiných podniků.
- 378 V této souvislosti je úvodem třeba poukázat na to, že jak vyplývá z bodů 1029 a 1031 odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud Komise na konci správního řízení vydala konečné rozhodnutí o žádosti společnosti DP o poskytnutí ochrany a rozhodla o žádosti jiných podniků o snížení pokuty, posoudila tyto žádosti na stejném základě, a sice ve vztahu k samostatným kartelovým dohodám o NES, AMS, CAF a PSS, jejichž existenci konstatovala v této fázi řízení.
- 379 Dále je třeba se zabývat argumentem žalobkyně vycházejícím z toho, že Komise nesprávně aplikovala oznámení o spolupráci z roku 2006, když zohlednila poznatky, které měla k dispozici v době, kdy obdržela žádost společnosti DP o poskytnutí ochrany a žádosti jiných podniků, mezi něž patří žádost žalobkyně. Podle žalobkyně byl již okamžik předložení žádostí o poskytnutí ochrany a o snížení pokuty zohledněn v rámci sestavení pořadí žádostí. Nemohl být tudíž znovu zohledněn za účelem odůvodnění, že žádost společnosti DP a žádosti jiných podniků o snížení pokut byly vyřízeny na odlišných základech.
- 380 Zaprvé za předpokladu, že se tato výtku týká toho, že Komise zohlednila poznatky, které měla k dispozici v době, kdy jí byly předloženy jednotlivé žádosti, je třeba poukázat na to, že z pravidel stanovených v oznámení o spolupráci z roku 2006 jasně vyplývá, že Komise je povinna zohlednit poznatky, které má k dispozici v době předložení žádosti o poskytnutí ochrany nebo o snížení. Z bodu 10 uvedeného oznámení tak vyplývá, že se podmíněná ochrana podle bodu 8 písm. a) uvedeného oznámení neposkytne, pokud má Komise k dispozici již dostatek důkazů, aby mohla přijmout rozhodnutí provést kontrolu týkající se údajného kartelu. Pokud jde o žádosti o snížení pokuty, z bodu 24 oznámení o spolupráci z roku 2006 vyplývá, že pro získání snížení musí podnik poskytnout Komisi důkaz o údajném protiprávním jednání, který představuje významnou přidanou hodnotu „k důkazům, které má Komise již k dispozici“.
- 381 Kromě toho je třeba připomenout, že cílem programu shovívavosti Komise není umožnit podnikům zúčastněným na tajných kartelových dohodách vyhnout se finančním důsledkům plynoucím z jejich odpovědnosti, ale usnadnit odhalování takových praktik a následně v rámci správního řízení rekonstrukci relevantních skutkových okolností v největším možném rozsahu. Proto prospěch, kterého mohou podniky zúčastněné na takových praktikách dosáhnout, nemůže přesáhnout úroveň, která je nezbytná pro zajištění plné účinnosti programu shovívavosti a správního řízení vedeného Komisí.
- 382 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, se tudíž Komise v projednávaném případě nedopustila pochybení, když zohlednila okolnost, že v době, kdy společnost DP předložila svou žádost o poskytnutí ochrany, Komise ještě nevěděla o protisoutěžním jednání týkajícím se spedičních služeb, zatímco v době, kdy obdržela žádosti jiných podniků, mezi něž patří žádost skupiny DB, měla již takové informace k dispozici. V tomto kontextu je třeba připomenout, že když ostatní podniky předložily své žádosti, Komise měla k dispozici nejen informace a důkazy, které jí společnost DP předložila, nýbrž i důkazy, které získala během neohlášených kontrol.
- 383 Zadruhé za předpokladu, že se argument žalobkyně týká skutečnosti, že – pokud jde o žádost společnosti DP o poskytnutí ochrany – Komise nejdříve poskytla podmíněnou ochranu na základě informací, které měla k dispozici v této fázi řízení a poté na konci správního řízení poskytla konečnou ochranu před pokutami v souvislosti se zjištěnými kartelovými dohodami z důvodu, že tyto kartelové dohody byly zahrnuty kartelovou dohodou, v souvislosti s níž poskytla podmíněnou ochranu, zatímco – pokud jde o žádosti jiných podniků o snížení pokuty – se Komise omezila na zkoumání přidané hodnoty informací a důkazů předložených v souvislosti s kartelovými dohodami konstatovanými na konci správního řízení, musí být tento argument rovněž odmítnut.

- 384 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že oznámení o spolupráci z roku 2006 stanoví odlišný režim pro žádosti o poskytnutí ochrany a žádosti o snížení pokuty. Oznámení o spolupráci z roku 2006 totiž pouze ve vztahu k žádostem o poskytnutí ochrany stanoví, že Komise přijme rozhodnutí o podmíněné ochraně na základě informací, které má k dispozici v době obdržení takové žádosti, tedy na základě posouzení *ex ante*. Naproti tomu ve vztahu k žádostem o snížení pokuty není takové předčasné podmíněné rozhodnutí stanoveno, a Komise se tudíž na konci správního řízení omezuje na zkoumání přidané hodnoty informací a důkazů předložených v souvislosti s kartelovými dohodami, jejichž existenci konstatovala na konci řízení.
- 385 V rozsahu, v němž je cílem argumentu žalobkyně zpochybnit toto rozlišení v oznámení o spolupráci z roku 2006, stačí konstatovat, že preferenční zacházení s prvním podnikem, který užitečně spolupracuje s Komisí ve smyslu bodu 8 uvedeného oznámení, je odůvodněno cíli spočívajícími v pobídnutí podniků k co nejrychlejší spolupráci s Komisí za účelem prospěchu z tohoto preferenčního zacházení, a dále v neposkytnutí podnikům, které nejsou prvními podniky, které užitečně spolupracují s Komisí, prospěchu přesahujícího úroveň, která je nezbytná pro zajištění plné účinnosti programu shovívavosti a správního řízení (viz bod 381 výše).
- 386 V tomto kontextu je rovněž třeba připomenout, že rozlišení mezi režimem stanoveným pro žádosti o poskytnutí ochrany a pro žádosti o snížení pokuty je vystiženo pravidlem stanoveným bodem 26 třetím pododstavcem oznámení o spolupráci z roku 2006. Podle tohoto pravidla platí, že pokud podnik žádající o snížení pokuty předloží přesvědčivé důkazy ve smyslu bodu 25 oznámení o spolupráci z roku 2006, které Komise použije ke zjištění dodatečných skutečností zvyšujících závažnost nebo dobu trvání protiprávního jednání, Komise tyto dodatečné skutečnosti nebude zohledňovat při stanovování pokuty, která má být uložena podniku, jenž tyto důkazy poskytl, a z tohoto důvodu mu poskytne „částečnou ochranu“.
- 387 S ohledem na tyto úvahy musí být rovněž odmítnut argument vycházející z toho, že Komise posoudila žádost společnosti DP o poskytnutí ochrany a žádosti jiných podniků o snížení pokuty na odlišných základech.
- 388 Je tudíž třeba učinit závěr, že žádný z argumentů uváděných žalobkyní nemůže prokázat, že posouzení Komisí žádosti společnosti DP o poskytnutí ochrany před pokutou a žádosti jiných podniků o snížení pokuty je chybné.
- 389 Šestý žalobní důvod musí být tudíž zamítnut v plném rozsahu, nejen co se týče návrhu na zrušení, nýbrž i co se týče návrhu, aby Tribunál vykonal svou pravomoc přezkumu v plné jurisdikci.

7. K sedmému žalobnímu důvodu týkajícímu se rozhodnutí Komise ne zahájit jednání za účelem dosažení dohody o narovnání

- 390 Žalobkyně uvádí, že skupina DB dopisem ze dne 21. října 2009 Komisi informovala o skutečnosti, že v projednávané věci bylo možné narovnání a vyjádřila svůj zájem na zahájení jednání za účelem dosažení narovnání. Komise, která dopisem ze dne 4. listopadu 2009 odpověděla, že ve světle zvláštních okolností dané věci a relativně pokročilého stadia řízení nepovažovala za vhodné zahájit jednání o narovnání v projednávané věci, porušila čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a dopustila se nesprávného posouzení a dále porušila zásadu rovného zacházení.

K první části vycházející zejména z porušení čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a z nesprávného posouzení

- 391 Žalobkyně na prvním místě uvádí, že Komise poté, co obdržela její dopis ze dne 21. října 2009, měla zjistit, zda se dotyčné strany hodlaly účastnit jednání o narovnání, aby mohla účelně vykonat svou posuzovací pravomoc, a dále s ní zahájit jednání za účelem dosažení dohody o narovnání věci. Účelem postupu při narovnání je optimalizovat využití zdrojů Komise tím, že v rámci výkonu zlepší své

výsledky, aniž by nutně zvýšila svou administrativní zátěž. Komise přitom nemohla adekvátně posoudit možnost dosáhnout vyšší efektivity prostřednictvím postupu při narovnání, když se předtím neujistila, zda strany, kterých se týkalo šetření, byly ochotny případně uznat svou odpovědnost podle článku 101 SFEU za celé nebo část jednání zkoumaného Komisí.

392 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.

393 V této souvislosti je úvodem třeba poukázat na to, že podle přístupu zastávaného žalobkyní není Komise s to plně posoudit účelnost postupu při narovnání před tím, než kontaktuje dotyčné strany a zjistí jejich zájem na dosažení dohody o narovnání. Podle žalobkyně se tudíž Komise dopustila nesprávného posouzení tím, že přijala rozhodnutí nezahájit jednání za účelem dosažení dohody o narovnání předtím, než kontaktovala osoby, kterým je napadené rozhodnutí určeno.

394 Takový přístup není v souladu s použitelnými ustanoveními.

395 Podle čl. 10a odst. 1 nařízení č. 773/2004, ve znění nařízení Komise (ES) č. 622/2008 ze dne 30. června 2008 (Úř. věst. L 171, s. 3), totiž Komise může stanovit lhůtu, ve které mohou strany řízení písemně prohlásit, že jsou připraveny vstoupit do jednání o narovnání za účelem možného předložení návrhu na narovnání. Ze znění tohoto ustanovení tudíž jasně vyplývá, že Komise není povinna kontaktovat strany, nýbrž že v tomto ohledu disponuje prostorem pro uvážení. Tento výklad čl. 10a odst. 1 nařízení č. 773/2004, ve znění změn, je potvrzen bodem 4 odůvodnění nařízení č. 622/2008, podle kterého si Komise zachovává značnou diskreční pravomoc pro stanovení, které případy jsou vhodné k tomu, aby byl prozkoumán zájem stran vstoupit do jednání o narovnání, jakož i k určení, zda vstoupit do jednání nebo jej ukončit, případně uzavřít narovnání s konečnou platností.

396 V tomto kontextu je třeba rovněž poukázat na to, že praxe Komise je v souladu s tímto přístupem. Podle bodu 6 jejího oznámení o postupu při narovnání totiž platí, že má-li Komise za to, že případ je v zásadě vhodný pro narovnání, prozkoumá zájem na narovnání všech stran zúčastněných na řízení, kdežto strany řízení nemají na narovnání nárok. Z uvedeného bodu jasně vyplývá, že pouze v případě, že má Komise za to, že je věc vhodná pro narovnání, prozkoumá zájem dotyčných podniků. Uvedený bod tudíž stanoví rovněž možnost, že Komise může mít za to, že případ není vhodný pro narovnání, aniž by předtím kontaktovala dotyčné strany a zjišťovala jejich zájem na dosažení narovnání.

397 Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, pouhá skutečnost, že Komise nezjišťovala její zájem a zájem ostatních dotyčných podniků na dosažení narovnání, nemůže sama o sobě prokázat, že napadené rozhodnutí je chybné. Tuto výtku je tudíž třeba zamítnout.

398 Na druhém místě žalobkyně uvádí, že za okolností projednávaného případu bylo rozhodnutí Komise nezvolit dohodu o narovnání stiženo nesprávným posouzením. V projednávaném případě by dohoda o narovnání vedla k dosažení vyšší efektivity.

399 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.

400 Je třeba poukázat na to, že na rozdíl od toho, co naznačuje žalobkyně, Komise vykonala svou posuzovací pravomoc. V této souvislosti stačí poukázat na to, že v dopise ze dne 4. listopadu 2009 Komise odpověděla, že nepovažovala za vhodné zahájit jednání o narovnání v projednávané věci.

401 Kromě toho, pokud jde o výtku týkající se nesprávného posouzení Komise, je třeba úvodem připomenout, že podle Komise se její rozhodnutí nezvolit dohodu o narovnání v projednávané věci zakládalo zejména na úvaze, že pravděpodobnost dosažení společného porozumění se zúčastněnými stranami ohledně rozsahu možných námitek nebyla dostatečně vysoká vzhledem zejména ke značnému počtu stran.

- 402 V tomto kontextu je třeba připomenout, že účelem dohody o narovnání je optimalizovat využití zdrojů Komise prostřednictvím uložení účinných a včasných sankcí. Podle bodu 4 odůvodnění nařízení č. 622/2008 musí Komise zohlednit pravděpodobnost dosažení společného porozumění se zúčastněnými stranami ohledně rozsahu možných námitek v rozumném časovém horizontu. Jak vyplývá z uvedeného bodu odůvodnění, Komise může v tomto rámci zohlednit takové faktory, jako je počet zúčastněných stran, předvídatelné sporné názory na rozdělení odpovědnosti a rozsah napadání skutkových okolností. Z tohoto bodu odůvodnění rovněž vyplývá, že Komise může zohlednit i jiné faktory, než je případné dosažení vyšší efektivity, jako je možnost přijetí precedentního rozhodnutí.
- 403 Právě s ohledem na tyto úvahy je třeba zkoumat, zda argumenty uváděné žalobkyní mohou prokázat nesprávná posouzení Komise.
- 404 V této souvislosti žalobkyně zaprvé odkazuje na značný počet dotčených stran a na skutečnost, že postup při narovnání mohl vést k dosažení vyšší efektivity.
- 405 Pokud jde o tento argument, je třeba připomenout, že vyšší efektivity vyplývající z postupu při narovnání je dosaženo tehdy, pokud všechny dotčené strany souhlasí s dohodou o narovnání. V takovém případě totiž Komise není povinna umožnit přístup ke spisu a zorganizovat slyšení. Komise se rovněž může omezit na vypracování stručné verze oznámení námitek v jednom jazyce. Naproti tomu, jestliže jedna či více dotčených stran není ochotna jednat o narovnání, pak je dosažení vyšší efektivity omezeno. Není tudíž nesprávné mít za to, že značný počet dotčených stran může mít negativní dopad na lhůtu, v níž Komise dosáhne společného porozumění se zúčastněnými stranami ohledně rozsahu možných námitek.
- 406 S ohledem na okolnost, že počet stran, které se účastnily řízení, činil v projednávaném případě 47, se Komise nedopustila pochybení, když měla za to, že tento aspekt věci nespověděl ve prospěch dohody o narovnání.
- 407 V tomto kontextu je rovněž třeba poukázat na to, že nezanedbatelný počet dotčených podniků nespolečně pracoval s Komisí na základě jejího oznámení o spolupráci z roku 2006 a dále že by některé prvky jejího rozhodnutí, jako je přístupnost informací a důkazů předložených společnostmi DP, přičtení odpovědnosti hospodářským nástupcům a určení hodnoty tržeb dosažených v souvislosti s kartelovými dohodami, byly pravděpodobně zpochybňovány některými z osob, kterým bylo napadené rozhodnutí určeno. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tudíž nemohlo být vyloučeno, že některé prvky napadeného rozhodnutí mohly být zpochybňovány osobami, kterým bylo napadené rozhodnutí určeno.
- 408 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy vysoký počet stran nebránil tomu, aby Komise rozhodla nezahájit postup za účelem dosažení dohody o narovnání.
- 409 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že počet dotčených stran mohl být nižší, kdyby Komise rozhodla zahájit samostatná řízení pro každou z kartelových dohod o AMS, CAF, NES a PSS namísto jejich sloučení v jedno řízení. Podle žalobkyně se nemůže Komise dovolávat okolnosti, za kterou je odpovědná.
- 410 Tento argument musí být rovněž odmítnut.
- 411 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že jak možnost dohody o narovnání tak možnost souběžného projednání několika protiprávních jednání v rámci téhož řízení mají za cíl dosáhnout vyšší efektivity. Jelikož přitom žádné ustanovení nestanoví, kterému z těchto dvou možností má být dána přednost, volba Komise projednat několik protiprávních jednání v rámci jediného řízení není omezena možností dohody o narovnání. Komisi tudíž nelze vytýkat, že zvolila společné projednání kartelových dohod o AMS, CAF, NES a PSS a posoudila účelnost dohody o narovnání při zohlednění procesní situace vyplývající z této volby.

- 412 Každopádně je třeba konstatovat, že žalobkyně neprokazuje, že by rozhodnutí projednat výše uvedená protiprávní jednání zvláště vedlo k jinému výsledku, pokud jde o dohodu o narovnání. V tomto kontextu je třeba poukázat na to, že i při nahlížení na každé z uvedených protiprávních jednání zvláště existoval pro každé protiprávní jednání nezanedbatelný počet podniků, které nespolupracovaly v rámci oznámení o spolupráci z roku 2006, a že na základě této okolnosti byla Komise oprávněna mít za to, že žádné z protiprávních jednání nebylo vhodné pro vedení jednání o narovnání, aniž by se dopustila nesprávného posouzení.
- 413 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila pochybení odvoláním se na pokročilé stadium řízení. Podle žalobkyně se nejedná o relevantní důvod pro nezahájení postupu při narovnání. Naopak, Komise nemůže přijmout rozhodnutí týkající se možného postupu při narovnání před tím, než dospěje k relativně pokročilému stadiu řízení, které jí umožní posoudit jednání dotčených podniků a mít k dispozici dostatečné důkazy pro prokázání existence porušení.
- 414 Komise s těmito argumenty nesouhlasí.
- 415 Tento argument musí být odmítnut.
- 416 Tento argument musí být odmítnut jako irelevantní. V projednávaném případě byl totiž závěr Komise, že věc nebyla vhodná pro narovnání, již odůvodněn zjištěním týkajícím se značného počtu stran (viz body 404 až 408 výše).
- 417 Kromě toho je každopádně třeba poukázat na to, že se Komise v projednávaném případě nedopustila pochybení, když zohlednila stadium, ve kterém se nacházelo řízení v době, kdy obdržela dopis skupiny DB, ve kterém tato skupina vyjádřila svůj zájem na narovnání. Jak bylo uvedeno výše, okolnost, že podniky oznámí svůj zájem účastnit se narovnání, je jedním z faktorů, který Komise může zohlednit za účelem rozhodnutí, zda je věc vhodná pro narovnání, jelikož tento faktor může ovlivnit pravděpodobnost dosažení společného porozumění se zúčastněnými stranami ohledně rozsahu možných námitek v rozumném časovém horizontu. Váha takového oznámení zájmu se však může lišit v závislosti na stadiu řízení. V případě, že Komise, aniž by se dopustila pochybení, zamýšlela nezvolit dohodu o narovnání a již zahájila řízení, které nezahrnovalo narovnání, se totiž dosažení vyšší efektivity, která může vyplývat z dohody o narovnání, může ukázat omezenější.
- 418 V projednávaném případě Komise zamýšlela řízení, které nezahrnovalo narovnání, a v době, kdy obdržela dopis skupiny DB ze dne 21. října 2009, již připravila a projednala návrh na oznámení námitek. Úvaha Komise, že s ohledem na práci, která byla již učiněna, mělo oznámení zájmu skupiny DB menší váhu, tudíž není stížena nesprávným posouzením.
- 419 Začtvrté žalobkyně uvádí, že orgány pro hospodářskou soutěž v řadě třetích zemí, jako je Nový Zéland, Spojené státy a Jihoafrická republika, považovaly za účelné dosáhnout narovnání ohledně totožných či podobných protiprávních jednání.
- 420 Tento argument musí být rovněž odmítnut.
- 421 V této souvislosti totiž stačí připomenout, že rozhodnutí Komise musí být posuzováno na základě použitelné unijní právní úpravy, a že skutečnost, že třetí země zvolily narovnání, tudíž nemůže prokázat nesprávné posouzení Komise. Každopádně v rozsahu, v němž žalobkyně uvádí příklady týkající se států, v nichž je uplatňován systém „dohod o přiznání viny“ („plea bargaining“), je třeba poukázat na to, že postup při narovnání stanovený v čl. 10a odst. 1 nařízení č. 773/2004, ve znění změn, se od takového systému podstatně liší.
- 422 Žádný z argumentů uváděných žalobkyní tudíž nemůže prokázat, že posouzení Komise, podle kterého tato věc nebyla vhodná pro narovnání, je chybné.

- 423 Na třetím místě je třeba odpovědět na výtku žalobkyně, podle které Komise uvedla jiné důvody pro své rozhodnutí nezvolit narovnání v řízení před Tribunálem a že tyto důvody jsou nepřijatelné nebo přinejmenším irelevantní.
- 424 V tomto kontextu je třeba odkázat na judikaturu zmíněnou v bodech 229 až 231 výše. Je rovněž třeba připomenout, že odůvodnění rozhodnutí musí být dotčené osobě v zásadě sděleno současně s rozhodnutím, které nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení, a že chybějící odůvodnění nemůže být zhojeno skutečností, že se dotčená osoba dozví důvody rozhodnutí v průběhu řízení před unijními soudy (rozsudek ze dne 19. července 2012, *Alliance One International a Standard Commercial Tobacco v. Komise*, C-628/10 P a C-14/11 P, EU:C:2012:479, bod 74).
- 425 Kromě toho je třeba poukázat na to, že tato žaloba směřuje proti napadenému rozhodnutí, a že se tudíž jedná o odůvodnění tohoto rozhodnutí, které je třeba zkoumat. Jako kontext tohoto rozhodnutí lze však rovněž zohlednit obsah dopisu Komise ze dne 4. listopadu 2009.
- 426 Pokud jde o dostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, je třeba zaprvé konstatovat, že Komise ve svém dopise ze dne 4. listopadu 2009 zmínila pokročilé stadium řízení a zvláštní okolnosti věci. Kromě toho z kontextu a obsahu napadeného rozhodnutí dostatečně jasně vyplývá, že počet dotyčných stran byl vysoký, nezanedbatelná část podniků nespolupracovala s Komisí a že některé aspekty přístupu Komise mohly být zpochybňovány (viz zejména zmínku o osobách, kterým je napadené rozhodnutí určeno, jeho bod 2.2 týkající se podniků, které jsou předmětem řízení před Komisí, jeho bod 8.5. týkající se uplatnění oznámení o spolupráci z roku 2006, jeho body 644 až 648 odůvodnění týkající se pravomoci Komise a jeho body 857 až 890 odůvodnění týkající se určení hodnoty tržeb).
- 427 Z druhého z právního kontextu napadeného rozhodnutí, a sice z bodu 4 odůvodnění nařízení č. 622/2008 a z oznámení Komise o postupu při narovnání, vyplývá, že Komise měla za to, že tyto okolnosti byly relevantní pro její rozhodnutí, zda zvolit narovnání věci či nikoli.
- 428 Z toho vyplývá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo dostatečně jasné, aby žalobkyni umožnilo pochopit důvody a Tribunálu umožnilo vykonat svůj přezkum.
- 429 První část sedmého žalobního důvodu tedy musí být zamítnuta.

K druhé části vycházející z porušení zásady rovného zacházení

- 430 Žalobkyně uvádí, že Komise porušila zásadu rovného zacházení. Věc týkající se spedičních služeb se výrazně neodlišuje od jiných věcí, v nichž Komise zvolila narovnání.
- 431 Úvodem je třeba připomenout, že zásada rovného zacházení brání tomu, aby se srovnatelnými situacemi bylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno, avšak že – pokud jde o srovnatelnost situací – rozhodovací praxe Komise nevytváří právní rámec pro pokuty v oblasti hospodářské soutěže, a že pokud jde o případnou diskriminaci, rozhodnutí týkající se jiných případů mají pouze orientační povahu, jestliže okolnosti v odlišných věcech nejsou totožné (body 326 a 327 výše).
- 432 Dále a každopádně je třeba poukázat na to, že okolnosti, jichž se žalobkyně dovolává, nemohou prokázat porušení zásady rovného zacházení.
- 433 V tomto kontextu je třeba připomenout, že srovnatelnost dvou situací musí být posuzována zejména ve světle předmětu a cíle dotčeného právního rámce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. prosince 2008, *Arcelor Atlantique a Lorraine a další*, C-127/07, Sb. rozh., EU:C:2008:728, bod 26). Jelikož cílem postupu při narovnání je umožnit Komisi řešit kartelové případy rychleji a účinněji, musí zejména

zohlednit pravděpodobnost dosažení společného porozumění se zúčastněnými stranami ohledně rozsahu možných námitek v rozumném časovém horizontu (viz bod 4 odůvodnění nařízení č. 622/2008).

- 434 Zprvé v rozsahu, v němž žalobkyně uvádí, že v jiných případech byla protiprávní jednání komplexnější, stačí konstatovat, že tyto faktory nemohou samy o sobě prokázat, že v tomto případě měla Komise mít za to, že by bylo snadnější dosáhnout společného porozumění se zúčastněnými stranami ohledně rozsahu možných námitek v rozumném časovém horizontu.
- 435 Zadruhé v rozsahu, v němž žalobkyně v podstatě tvrdí, že každá z kartelových dohod o NES, AMS, CAF a PSS zvláště byla vhodná pro narovnání, stačí konstatovat, že tento argument neodkazuje na předchozí praxi Komise, ale omezuje se v podstatě na opakování výtky vycházející z toho, že počet dotčených stran mohl být nižší, kdyby Komise rozhodla zahájit samostatná řízení pro každou z kartelových dohod o AMS, CAF, NES a PSS, jež byla již zamítnuta v bodech 409 až 412 výše.
- 436 Zatřetí v rozsahu, v němž žalobkyně uvádí, že Komise v rozhodnutí Komise C(2010) 5001 final ze dne 20. července 2010, v řízení podle článku [101 SFEU] a článku 53 Dohody o EHP (věc COMP/38.866 – Fosfáty používané ve výživě zvířat), přijala rozhodnutí o schválení narovnání, které se nevztahovalo na všechny strany, které se podílely na protiprávním jednání, stačí poukázat na to, že Komise v uvedené věci poté, co se rozhodla zahájit jednání s dotčenými stranami za účelem narovnání, rozhodla nepřijmout rozhodnutí o schválení narovnání vůči podniku, který se rozhodl upustit od jednání. Žalobkyně přitom neuvádí, v čem je uvedená věc srovnatelná s projednávanou věcí, v níž byl počet stran vysoký a nezanedbatelná část dotčených podniků nespolupracovala s Komisí.
- 437 Je tudíž třeba zamítnout část vycházející z porušení zásady rovného zacházení, a tedy sedmý žalobní důvod v plném rozsahu.
- 438 Vzhledem k tomu, že všechny žalobní důvody musejí být zamítnuty a jejich přezkum neodhalil nic, co by odůvodňovalo, aby Tribunál v rámci pravomoci přezkumu v plné jurisdikci snížil pokutu uloženou žalobkyni, je třeba zamítnout žalobu v plném rozsahu, nejen co se týče návrhu na zrušení, nýbrž i co se týče návrhu, aby Tribunál vykonal svou pravomoc přezkumu v plné jurisdikci.

K nákladům řízení

- 439 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (devátý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Společnosti Schenker Ltd se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Berardis

Czúcz

Popescu

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 29. února 2016.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu a napadené rozhodnutí	1
Řízení před Tribunálem a návrhová žádání účastnic řízení	3
Právní otázky	4
1. K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článků 4, 7 a čl. 27 odst. 2 nařízení č. 1/2003, práva na obhajobu, jakož i práva na spravedlivý proces, a dále z porušení zásady řádné správy	5
K první části vycházející z porušení článků 4, 7 a čl. 27 odst. 2 nařízení č. 1/2003, práva na obhajobu a práva na spravedlivý proces	5
K výtce vycházející z porušení profesního tajemství	6
K výtce vycházející z porušení zákazu dvojího zastoupení a zásady loajality	7
K výtce vycházející z porušení fiduciárních povinností společnosti DP	8
K druhé části vycházející z porušení zásady řádné správy	9
2. K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 1 nařízení č. 141	9
K výkladu článku 1 nařízení č. 141	10
Ke službám, kterých se týká kartelová dohoda o NES	11
3. K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nedostatku výrazného ovlivnění obchodu mezi členskými státy	14
K první části týkající se služeb, na které se vztahuje kartelová dohoda o NES	14
K druhé části týkající se ovlivnění obchodu mezi členskými státy	16
K ovlivnění obchodu, pokud jde o spediční služby	17
– K účinkům na zákazníky spedičních podniků a na jednání spedičních podniků v jiných členských státech	17
– K výrazné povaze ovlivnění obchodu	20
K ovlivnění toku zboží	21
K porušení zásady řádné správy a bodu 77 pokynů z roku 2004	21
4. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu týkajícímu se rozhodnutí Komise o výlučné odpovědnosti žalobkyně	21
K první části vycházející zejména z porušení čl. 101 odst. 1 SFEU a zásady osobní odpovědnosti	22
K druhé části vycházející z porušení článku 41 Listiny základních práv a zásady řádné správy a ke třetí části vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění	24

K porušení článku 41 Listiny základních práv a zásady řádné správy	
K porušení povinnosti uvést odůvodnění	26
5. K pátému žalobnímu důvodu týkajícímu se chyb ve výpočtu výše pokuty, jakož i porušení čl. 27 odst. 1 a 2 nařízení č. 1/2003 a práva na obhajobu	27
K první části týkající se chyb ve výpočtu pokuty	28
K výtce týkající se hodnoty tržeb	28
– K tržbám dosaženým v souvislosti s kartelovou dohodou o NES.....	29
– K uplatnění příplatku NES	31
– K existenci kartelové dohody týkající se leteckých dopravních služeb	31
– K zohlednění způsobené hospodářské újmy	33
– K dotčeným faktorům hospodářské soutěže	34
– K nesprávným posouzením.....	34
K výtce týkající se míry závažnosti	35
K výtce týkající se existence polehčující okolnosti.....	36
K výtce vycházející z porušení zásady rovného zacházení.....	37
Závěry	37
K druhé části vycházející z porušení článku 27 nařízení č. 1/2003 a práva na obhajobu	38
6. K šestému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a zásady rovného zacházení, nedodržení oznámení o spolupráci z roku 2006 a nesprávného posouzení	39
K dodržení podmínek stanovených pro poskytnutí ochrany	40
K argumentu vycházejícímu z použití odlišného základu	43
7. K sedmému žalobnímu důvodu týkajícímu se rozhodnutí Komise nezahájit jednání za účelem dosažení dohody o narovnání.....	44
K první části vycházející zejména z porušení čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a z nesprávného posouzení	44
K druhé části vycházející z porušení zásady rovného zacházení	48
K nákladům řízení	49